VIVERE MILITARE EST

Stindardul

Anul XXXII, Nr. 154, martie 1985 | Redaktion: Balduim Helmstr. 16 • D-8080 Fürstenfeldbruck | Einzelpreis 3,— DM

Andrei OZANA

CÂT VA MAI DĂINUI PRIVEGHIUL SUFERINȚEI?

Unirea și libertatea sunt năzuințele ce-au călăuzit întreaga noastră istorie atât de zbuciumată. Din ele s'au zămislit răscoalele și vecinicul dor de mai bine. Avântul spre libertate și unire n'a putut fi înnăbușit nici de urgia năvălirilor, nici de jugul asupritor al turcilor și nici de jinduirile celor care ne-au pândit dintotdeauna fruntariile. De gândul statornic al unirii și libertății au fost mânați și Basarabii și Mușatinii asurzind spațiul mioritic cu vijelia luptelor și umplând văzduhul cu dangătul clopotelor mânăstirilor ridicate după fiecare izbândă.

Și Mircea înțeleptul biruitor de la Rovine și Marele Ștefan care-a'nsuflețit codrii Cosminului și feciorul lui Vlad Dracul — celălalt Vlad ce-a'mpânzit glia cu mișeii trași în țeapă — și Brâncoveanul care și-a pus grumazul sub tăișul iataganului la Ediculé mai degrabă decât să-și lepede credința creștină și Cantemir, Domnul cărturar, au știut că dincoace și dincolo de semeața arcuire a Carpaților până'n malurile Dunărei, ale Tisei și Nistrului hălăduiește același neam de-un sânge și de-o limbă. Au dat piept necontenit cu vitregia soartei ce le-a stat mereu împotrivă, dar n'au deznădăjduit niciodată.

Cu patru secole în urmă, Mihai Vodă Viteazul a unit sub un singur sceptru Țara Românească, Moldova și Transilvania, împlinind aproape în vechile fruntarii ale Daciei străbune țara și neamul. Spada lui de mare războinic a străfulgerat peste începutul veacului al șaptesprezecelea, scrijelind în pământul românesc întâia înfăptuire a marelui nostru vis. Dar fulgerul s'a destrămat pierind în zările vrăjmășiei odată cu rostogolirea capului Voevodului pe Câmpia Turdei. In cartea de aur a trecutului românesc el a rămas întipărit aidoma Sfântului Gheorghe călare zdrobind cu paloșul balaurul, întruchipare a Răului din lume.

Mihai Vodă a pierit, dar scânteia nădejdii sfinte aprinsă de el a mocnit sub jarul vremii.

Două veacuri și jumătate mai târziu, vâlvătaia a izbucnit din vatra dorului scormonită de mâna pașnică a unui om blajin, cu privirea senină și mândră, cu pasul măsurat și mintea limpede. Alexandru Ioan Cuza n'a fost un conducător de oști cu gânduri de cucerire ca marele lui înaintaș, vlăstar din viță domnească ci, ridicat dintre răzeșii avuți, cu puternică vrere și aleasă destoinicie a știut întoarce caierul rostuirii noastre cu dibăcie și iscusință și, aruncând punte peste Milcov, a zidit temelia României Mari.

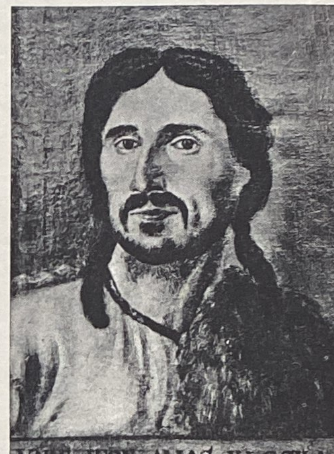
Strănepot al lui Ioniță Cuza — ucis din porunca turcilor pentru a-și fi slujit cu adâncă iubire țara — n'a pornit în viață cu gânduri de mărire. Și-a urmat cu cumpătare și deosebit sârg învățătura la Iași și mai apoi, până la săvârșirea ei, la Paris. Vasta cultură agonisită nu i-a știrbit însă nicidecum modestia. Reîntors în Moldova a îmbrățișat cariera armelor și a ajuns Pârcălab de Covurlui. Luând seama la marea lui pricepere într'ale conducerii, deputații divanelor ad-hoc din Muntenia și Moldova l-au ales Domn al celor două Principate, unite pentru prima dată de voința națională. Domnitorul Alexandru Ioan Cuza a rămas pentru veșnicie contopit cu începutul împlinirii idealului românesc, fluturând pe cerul Europei stindardul libertății și întregirii țării la cârma căreia fusese chemat. La acel de neuitat 24 Ianuarie 1859 a rostit cu o demnitate niciodată dezmințită: „Jur în numele Prea Sfintei Treimi și în fața Țării mele, că voi păzi cu sfințenie drepturile și interesele patriei, că voi fi credincios constituției în textul și în spiritul ei, că în toată Domnia mea voi priveghea la respectarea legilor pentru toți și în toate, uitând prigonirea și toată ura, iubind deopotrivă pe cel ce m'a iubit și pe cel ce m'a urît, neavând dinaintea ochilor mei decât binele și fericirea nației Române. Așa Dumnezeu și compatrioții mei să-mi fie într'ajutor". Și și-a ținut jurământul.

Unirea de atunci însă s'a datorat în egală măsură Principelui Domnitor cât și pleiadei exilului de la 1848. Coroana lui Cuza a însemnat deopotrivă și încununarea strădaniilor și jertfelor Bălcescului, ale lui Costache Negri, Cezar Boliac, Cristian Tell, Barbu Slătineanu, Vasile Alexandri, Dimitrie Bolintineanu, Barbu Catargi, Alecu Russo și Mihail Kogălniceanu. Acesta din urmă l-a întâmpinat la suirea pe tron cu cuvintele: „O, Doamne! mare și frumoasă îți este misiunea! Constituția din 19 August ne însemnează o epocă nouă și bine meritată. Ești chemat să o deschizi. Fă ca legea să înlocuiască arbitrarul. Fă ca legea să fie tare, iar Tu, Măria Ta, ca Domn, fii bun și blând. Nu uita că dacă patruzeci și opt de deputați te-au ales Domn, însă ai să domnești peste două milioane de oameni. Fă dar ca Domnia Ta să fie cu totul de pace și de dreptate; **împacă patimile, urele dintre noi și reintrodu în mijlocul nostru strămoșeasca frăție...** Porți un frumos și scump nume, numele lui Alexandru cel Bun. Să trăiești dar mulți și fericiți ani! Ca și dânsul fă, o Doamne, ca prin dreptatea Europei, prin dezvoltarea instituțiilor noastre, prin simțămintele Tale patriotice, să mai putem ajunge la acele timpuri glorioase ale națiunei noastre, când Alexandru cel Bun zicea ambasadorilor din Bizanțiu: „România n'are alt ocrotitor, decât pe Dumnezeu și sabia sa" ... Prin înnălțarea Ta pe Tronul lui Ștefan cel Mare, s'a reînnălțat însăși naționalitatea Română".

Cu prilejul înmânării Plebiscitului, Mitropolitul Țării i-a spus Domnitorului: „Măria Ta, speranțile acestui popor se concentră în Măria Ta căci istoria lui îi spune, că precum din Principii săi unii l'au liberat

(urmare în pag. 3)

Libertatea se cucerește și se apără cu prețul sângelui

La 28 februarie s'au împlinit 200 de ani de când Nicola Ursu-HORIA din Albac și Ion Oargă-CLOȘCA din Cărpiniș au fost trași pe roată la Alba Iulia.

Prins mai târziu, Marcu Giurgiu-CRIȘAN avea să se spânzure cu nojițele dela opinci în celula dela poartă principală a cetății, unde fusese întemnițat.

Primii doi au îndurat îngrozitoarea tortură, cel de-l treilea preferând să-și facă singur seama, pentru că îndemnaseră la răscoală și se puseseră în fruntea țăranilor români iobagi din Transilvania care se ridicaseră împotriva asuprtorilor, împotriva exploatării neomenești și împotriva umilinței.

Curtea dela Viena, prin ordonanța „Certa puncta", încercase în 1769 să îmbunătățească oarecum soarta iobagilor români, acordându-le unele drepturi și reducând munca ce trebuiau să presteze nobililor maghiari la două zile pe săptămână. Ordonanța imperială a rămas fără efect, pentru că nobilimea maghiară s'a opus cu îndârjire ca să fie aplicat și nici cele două vizite pe care le-a făcut Iosf al II-lea în Transilvania, cu intenția de a îmbunătăți starea de lucruri în favoarea populației românești, n'au avut darul să determine nobilimea maghiară să renunțe măcar parțial la privilegiile ei. Pe de altă parte, Dieta transilvană, în care covârșitoarea majoritate a locuitorilor țării n'aveau cuvânt de spus, Românii nefiind reprezentați, a rămas pe aceiași poziție de a nu le acorda acestor „iobagi valahi" nici un fel de drept...

Horia a făcut în patru rânduri drumul la Viena, **pe jos**, de două ori întovărășit de Cloșca, pentru a expune Împăratului doleanțele fraților de sânge și de suferință.

Nu se știe precis de câte ori anume a putut vorbi cu Iosif al II-lea, dar de vorbit cu acesta, a vorbit, fără interpret, pentru că Horia, țăran cu învățătură, inteligent și inzestrat cu mare putere de convingere, cunoștea foarte bine limba germană. Ce i-o fi spus Împăratul lui Horia, nici asta nu se știe. Simțindu-se totuși încurajat, el s'a întors la ai lui, la cei din Munții Apuseni, cu neînfricata hotărîre de a trece la acțiune.

La chemarea lui, Moții s'au ridicat, ca un singur om. S'au înarmat cu topoare, cu coase și cu sulițe făcute în pripă de ei și au pornit ... Curțile nobililor maghiari au fost luate cu asalt, pentru a li se pune apoi foc. Pe unii din acei ce-i apăsaseră mai tare, răsculații i-au ucis, iar pe ceilalți i-au pus pe goană.

Cu repeziciune de fulger, răscoala s'a întins, cuprinzând întreaga regiune din Zărand și dela Beiuș, până dincolo de Mureș, în Hunedoara; pe alocuri răsculaților raliindu-li-se și țărani unguri.

Din locurile unde se refugiaseră, nobilii și nemeșii unguri au cerut intervenția trupelor austriace.

Împotriva „cătanelor împărătești", Horia nu voia însă să se bată. El crezuse în cuvântul Împăratului și era convins că acesta, în cele din urmă, va face dreptate și pentru necăjiții de țărani români. Afară de aceasta, cum iarna ce venea se anunța a fi foarte grea, pe Horia nu-l lăsa inima să-i țină pe oameni moblizați pentru luptă. Le-a dat deci drumul să se ducă acasă și să-și vadă de ai lor și de treburile gospodriei, iar el, cu un mic număr dintre cei mai credincioși, s'a retras în codrul cel des al Scorăgetului, unde nici o iscoadă nu i-ar

(urmare în pag. 3)

Răspunsul Mareșalului Ion Antonescu la mesajul comandantului suprem al forțelor interaliate în Mediterana

La 22 martie 1944, Sir Henry Maitland Wilson, mareșal britanic și comandant suprem al forțelor interaliate în Mediterana, trimitea un mesaj guvernului dela București prin care cerea ca România să capituleze fără condițiuni.

La acest mesaj, Mareșalul Ion Antonescu răspundea, la 2 aprilie 1944, prin următoarea scrisoare:

„Am primit mesajul Domniei Voastre. Vă rog să nu cereți unui popor mic, dar viteaz, care de două mii de ani luptă pentru viață, credință și libertate, să se dezonoreze pe sine. Vă rog să nu cereți unui soldat cinstit și unui om bătrân să-și sfârșească zilele în umilință. Așa cum Domnia Voastră luptați pentru Anglia, tot așa lupt și eu pentru patria mea, dar de suferințele, lupta și amenințările sub care noi trăim, Dv. nu vă puteți da seama. Noi am fost atacați, deși nu am atacat pe nimeni. Ceea ce este al nostru și a fost al nostru de secole, ei ne-au luat. Aliații și prietenii noștri au fost obligați de evenimentele europene din 1940 să ne abandoneze total, lăsându-ne astfel să fim jefuiți de lașii noștri vecini. Nici unul din marii noștri aliați de atunci nu putea să ne garanteze frontierele noastre reduse ca răspuns la strigătul nostru de alarmă. Alături de Germania am fost nevoiți să ne opunem Rusiei care zilnic ne umilea și ne amenința. Singura țară din lume care, la cererea noastră, a fost de acord ca, în împrejurări dificile, să garanteze existența durabilă a națiunii, a fost Germania.

Când poporul nostru va trebui să moară, nu-i cereți astăzi să accepte disgrație și dezonoare. Mare și glorios soldat cum sunteți, sunt sigur, veți înțelege. Ajutați-mă să salvez un popor, nu mă forțați să-l arunc în prăpastia fără de sfârșit a distrugerii și rușinii. Noi vă suntem prieteni, nu dușmanii dv. Nici un popor, sunt sigur, cu forțele aproape intacte, cum sunt ale noastre, nu ar putea să capituleze și să se retragă din acțiunea în care însăși libertatea și existența lui sunt în joc fără o garanție serioasă pentru zilele care vor veni. Că nu se va comite nici o indiscreție in legătură cu acest mesaj, mă bizui pe Domnia Voastră ca soldat.

Ion ANTONESCU"

DESPRE ACEEAȘI „ISTORIE A ROMÂNILOR" A DOMNULUI VLAD GEORGESCU

După ce-am terminat lectura cărții dlui Vlad Georgescu, mi-am zis, ce bine ar fi ca unii autori înainte de a-și pune ideile pe hârtie să citească Discursul asupra metodei al lui Descartes. Căci dacă ar fi posedat o cât de măruntă rațiune carteziană, autorul nostru ar fi evitat titlul pompos de Istoria Românilor de la origini, înlocuindu-l cu cel, ce de fapt este, anume considerațiuni generale asupra respectivei istorii și astfel nu s'ar fi expus așa de frontal criticilor cum de bună seama vor veni. Trebue să fi cu adevărat naiv să crezi că o să ți se accepte o Istorie a Românilor în care cel mai lung capitol este dedicat istoriei P. C. Rului din România cu un indice de nume unde exact ca în cărțile istoriografice din RSR, Ceaușescu este mai bogat reprezentat decât Ștefan cel Mare sau Ion Vodă cel cumplit, de pildă.

Și totuși mă înșel profund. Vl. Georgescu are o metodă, precum mărturisește chiar de la început: „A existat un feudalism românesc? Istoriografia antebelică nici nu și-a pus această întrebare, cea postbelică, marxistă, a răspuns afirmativ".

Să nu-ți vină să crezi ochilor. Adică nici Hasdeu, nici Xenopol, nici Iorga sau Giurescu nu s'au ocupat de evul mediu românesc, a fost de nevoie pentru abordarea acestui subiect de mintea luminată a lui Miron Constantinescu și a tovarășilor săi. De fapt, să-i dăm cezarului ce e a cezarului, nu asta a vrut să zică. Ci că numai istoriografia marxistă a clarificat feudalismul românesc aplicându-i dogmele și legile materialismului istoric. Așadar structurile amintite de doamna Manoliu-Manea în introducerea dânsei corespund infra și suprastructurilor marxiste, iar acel „studiu diacronic" desvăluie, dacă-i curățat de orice metaforă, evoluția „de la România Mare la democrația populară".

Iată spiritul în care dl. Vlad Georgescu descrie istoria neamului nostru de la prima la ultima pagină, grăbindu-se să ajungă la răfuiala sa cu Ceaușescu, nu după ce încearcă să ne convingă, că Gherghiu-Dej ar fi fost salvatorul României, trecând cu insolență peste ceea ce scrie Ion Cârjă în Canalul Morții despre cel mai mare criminal al Istoriei Românilor, deși îi citează cartea.

Ori Vlad Georgescu, istoric marxist, indirect ține să ne sugereze că așa e în revoluție, fiecare cu jertfele ei? De-aici poate lipsa lui totală de aderență față de cei ce-au suferit în închisorile comuniste când semnalează: „Un număr foarte mare de oameni de știință, artă și cultură au ajuns la închisoare, unii și-au dat acolo sfârșitul (Gh. Brătianu. I. Lupaș, A. Golopenția, M. Vulcănescu)" omițând pe atâția alții face și o greșală ce apasă greu asupra adevărului pe care declară doamna Manoliu-Manea că-l servește autorul. Istoricul Ion Lupaș, numai de el poate fi vorba, nu a murit în închisoare, mi-a fost dat în anii lui 60 să-l cunosc ca internat de formă în Clinica psihiatrică din Cluj, iar în 1967 data morții lui, nu se mai găsea nimeni din cei vechi în închisori.

În continuare dl. Vlad Georgescu susține că tagma scriitorilor ar forma tamponul anticomunist din România. Fără să fiu de acord cu dânsul mă întreb de ce nu l-a amintit cu această ocazie, măcar pe Marin Preda, când acesta asemenea Meșterului Manole și-a dat viața pentru extraordinara lui operă: **Cel mai iubit dintre pământeni?** Tăcerea dlui Vl. Georgescu poate fi explicată doar prin faptul că dânsului, un reformist al comunismului, nu-i convin idealurile noastre comune cu cele din testamentul filozofului Petrini: Divorț total cu comunismul, întoarcerea la marile valori, în acest sens adevărul nu privește decât ieșirea țării din evoluția ei de la România Mare la teroarea comunistă.

Cartea dlui Vl. Georgescu constituie o producție de periferie a culturii românești, nu aduce idei noi de cele exprimate deja în Istorie și politică, despre care am scris și nu am niciun motiv să-mi schimb acum părerile. Nici chiar funcțiunea lui de director al Europei libere nu m'ar fi motivat prea mult cunoscând că mulți istorici americani sunt marxiști convinși și mai ales că politica americană este tocmai interesată să promoveze astfel de elemente ce vin să întărească vânzarea de la Yalta, arătând poporului român că nu are altă perspectivă decât cea a robiei comuniste.

Dar, pe lângă o serie de trepăduși fără importanță orientați totdeauna după direcția vântului adică a celui cu putere, mai sunt o serie de intelectuali care se lasă amăgiți, sprijinind chiar noua direcție dată exilului de șeful Europei libere și acoliții lui.

Nu am să mă ocup de partea istorică, las datoria asta altora, deși ași dori să remarc superficialitatea cu care dl. Vlad Georgescu abordează problemele vitale ale trecutului nostru. Unele sunt greșeli de exprimare nepermise unui istoric cu pretenții, astfel când vorbești de tragerea pe roată a lui Horia nu poți să nu amintești că a avut loc la Alba Iulia, sau când te referi la Supplex Libellus Valachorum să treci cu nonșalanță pe lângă autorii acestui memorabil act. Adăogând la asta modul telegrafic de prezentare a Școlii ardelene, cum o scrie negru pe alb, dl. Vlad Georgescu accentuiază diferența dintre Vechiul Regat și Transilvania în favorul primului, atât de caracteristică, o știu din proprie experiență, unor familii bucureștene aflate astăzi în contact strâns cu partidul comunist. Insist asupra acestui aspect pentru a înțelege orientarea dlui Vlad Georgescu, istoric marxist, descins se pare ca profesorul său Berza, dintr'o atare familie bucureșteană, al cărei viitor se suprapune cu cel al partidului comunist român.

Ași insista încă asupra unei chestiuni pentru mine revelatoare. Aducând laude hiperbolice regelui Mihai recunoaște că actul de la 23 August îi aparține lui singur, subînțelegându-se și camarila sa. Consecvent acestei linii îl critică pe Maniu (pg. 276) că nu a luat puterea în August 1944 ci a lăsat-o pe mâna generalilor. Regret, dar autorul nostru se arată complet lipsit de împreună cu Mareșalul Ion Antonescu loviînțelegerea momentului. Maniu pregătea tura de stat, el fiind de părere că doar acesta din urmă poate să încheie un armistițiu onorabil pentru patrie. Regele le-a luat-o înainte, preferând drumul trădării la care Maniu nu a vrut să fie părtaș. Așa trebue văzută semnificația istorică a gestului lui Maniu de a întinde mâna Mareșalului aflat în boxa acuzaților. Deci dacă Mareșalul Antonescu nu a putut să joace rolul lui Mannerheim, îi răspundem dlui Vlad Georgescu, de vină a fost trădarea regelui și a oamenilor lui. Oare de ce evită sfârșitul mareșalului împușcat în Valea Piersicilor de la Jilava, când am fi așteptat să ni se explice actul deadreptul criminal.

Ion Antonescu trădat de-ai săi, sfârșind prin a fi ucis mișelește de dușmanii neamului, împărtășește soarta viteazului domn moldovean, Ioan Vodă cel cumplit. Și faptele lui au fost la fel de mărețe ca cele ale conducătorului de oști, Ioan Vodă, căruia Hasdeu i-a dedicat o cronică de tot inspirată, orânduindu-l lângă eroii fără de moarte ai Istoriei Românilor. Printre acești voevozi ai Țării, își are locul, încununat cu laurii victoriei și acel ce-a fost contemporanul nostru, Mareșalul Ion Antonescu.

De bună seamă mă refer la istoria **scrisă cu sângele soldatului român** căzut în slujba Patriei pe câmpul de bătaie și nu la una denaturată și falsificată de domnul Vlad Georgescu.

Mai departe doresc să mă ocup de felul cum vede istoricul nostru cultura românească domeniu în care cred că nu mi se va contesta competența, cel puțin egală, cu a dânsului.

În ansamblul prezentării, cultura pentru dl. Vlad Georgescu face parte din suprastructura dependentă de relațiile economice conform învățăturii lui Marx. Ca urmare va analiza ultimul domeniu până la observații rizibile pe când despre cultură va vorbi în picături și după cum îl taie capul. În acest sens îl felicităm că a reușit să scrie o istorie a Românilor cu adevărat marxistă, una ce ar putea să fie luată ca exemplu, de răposatul Roller, egalând „capodopera" maestrului său A. Oțetea, Renaștere și Reformă. În aceasta din urmă „învățatul" român, fie iertat, ajunge la concluzia, revoluționând mapamondul, că afacerile bancherilor din Florența au umplut nu numai buzunarele cetățenilor dar iau și blagoslovit cu nașterea lui Donatello, Botticelli și Michelangelo.

Prin vizuinea lui marxistă, oamenii de cultură nu pot să fie decât de stânga sau dreapta și pentru că dintre primii nu prea am avut, Vlad Georgescu reia teza răsuflată că avantgardiștii ar fi fost astfel de stângiști (eu nu-i împărtășesc părerea) după dictonul atât de des aplicat în țara comunistă că dacă nu au existat să-i fabricăm ad-hoc.

Pe această direcție ajunge să facă unele afirmații, întrecând în năzdrăvănii pe însuși G. Călinescu ce i-a stat dealtfel ca exemplu și la titlul zis „de la origini". Numai că iar trebue să o subliniem, G. Călinescu deși în Istoria lui literară de la origini debitează absurdități ce-l compromit întru eternitate, exegetul literar avea scuza criteriului estetic, pe când Vlad Georgescu scrie istorie, în care este obligat să trateze literatura ca fenomen social ceea ce este cu totul altăceva, dar se pare că nu a înțeles acest lucru fundamental.

Să trecem direct la fapte.

Privind cultura română de la începutul secolului XX-lea V. Georgescu scrie: „Un fenomen similar de înnoire a avut loc și în literatură unde epigonismul post-eminescian și sămănătorismul au fost violent denunțate de reprezentanții simbolismului, un curent deopotrivă anti-junimist, antieminescian, anti-semănătorist, anti-poporanist, anti-socialist, negativist, ostil tradiției, opus satului, protestatar, în căutarea unei noi scări de valori. Pornit de Al. Macedonski prin revista Literatorul (1880) curentul va avea ca principali reprezentanți după 1900 pe I. Minulescu, T. Tzara, I. Vinea..."

Autorul face aici o confuzie gravă citând doi poeți născuți în 1895 deci la începutul secolului abia intrați în prima pruncie. E drept că prin 1912, la șasesprezece ani Tr. Tzara cu I. Vinea, elevi de liceu, scot revista Simbolul sub patronajul lui Marcel Iancu. Tzara în 1916 va pleca în Elveția unde la Zürich va întemeia mișcarea Dada, în anul când noi intram în războiul de întregire al neamului, iar Vinea debutează în literatura română propriuzis după primul război mondial. Dar ceea ce este condamnabil de tot, Vl. Georgescu dă semnificație culturală activității unor liceeni cabotini evitând să vorbească de creatorii adevărați ai culturii românești de la începutul secolului: Vlahuță, Coșbuc, Goga debutând la 1905 (!!!), D. Anghel simbolist de talia lui Macedonski și Minulescu, Șt. O. Iosif, Panait Cerna, Brătescu-Voinești, Iorga, Pârvan, Rădulescu-Motru, Sadoveanu și încă atâția alții.

Deci după Vl. Georgescu va trebui să admitem că niciunul din cei mai sus citați nu au avut rolul de înoitori ai literaturii române, de cum au realizat-o începătorii Tzara (el însuși și-a deszis începuturile de la 16 ani) sau Ion Vinea (cunosc și-l prețuiesc pe acest poet dar păstrând limitele bunului simț care-i cam lipsesc dlui Vlad Georgescu).

Când discută pe scurt despre literatura interbelică, debutează cu o afirmație mai mult decât compromițătoare: „Întregul veac al XIX-lea sacrificase în mod conștient valoarea estetică pe altarul valorii naționale". Astfel este caracterizat marele secol al lui Eminescu, Hașdeu, Creangă, Caragiale, Maiorescu, Odobescu.

Pe aceiași coardă continuă: „Mulți dintre vechii cărturari, foarte activi pe plan național înainte de 1918 se sterilizaseră (sic n.n.) O. Goga, C. Stere de pildă, nereușind să-și definească poziția în noua lume. În locul lor irupe acum o nouă generație, tânără eliberată de vechile tabuuri și obsesii, iconoclastă. Unii, Brâncuși, în sculptură, Ion Barbu, Ion Vinea, Ilarie Voronca, Tudor Arghezi, George Bacovia în poezie, practică un modernism agresiv și înoitor; acum se încheagă la Eugen Ionescu teatrul absurdului, precedat de nuvelele lui Urmuz, mort foarte tânăr în 1923; acum compune G. Enescu Oedip, prima operă românească reprezentată pe scenle apusului (1936). Numeros a fost și grupul avantgardiștilor în pictură".

Pe lângă toate am vrea să ni se demonstreze modernismul agresiv a lui T. Arghezi și Bacovia, amândoi din generații dinaintea primului război mondial când au și debutat chiar dacă primul nu în volum. Totodată să ni se justifice absența următorilor poeți interbelici: Ion Pillat, Radu Gyr, Al. Phillippide, N. Crainic, V. Voiculescu, Sandu Tudor, Dan și Emil Botta, Aron Cotruș.

Nimeni nu-l contestă pe Brâncuși dar când te ocupi de sculptura română nu-l poți lăsa pe din afară pe marele Paciurea, iar dintre pictori înaintea avantgardiștilor vor figura Petrașcu și Pallady cel puțin.

În proza românească consider că mai mult decât nuvelele lui Urmuz are loc L. Rebreanu creatorul romanului românesc. Și parcă pentru ca batjocura să fie deplină lângă Urmuz îl pune pe Enescu cu tragedia lui lirică, Oedip. (!!!)

Și asta nu e totul când în același complex este amintit, avantgardistul stângist, Geo Bogza, autorul unor versuri pornografice, brutal priapice le caracterizează G. Călinescu, adunate într'un caet numit Jurnal de sex.

Să-mi fie iertat dar admirația lui Vl. Georgescu pentru Tr. Tzara cred că este una totală, adoptându-i și metoda de lucru: adică prezintă în loc de cultură română o salată de cuvinte, de parcă le-ar fi scos, la voia întâmplării din pălărie. Trăiască Dada cu manifestul lor suprarealist de după primul război mondial încheiat genial cu: eftimimalachisme / brontozauri / huoooooo/.

Dacă cu astfel de inepții consideră dl. V. Georgescu și lumea lui că s'a făcut cultură universală românească, antieminesciană și antitradiționalistă atunci drept a avut N. Crainic: să fie la voi în Apus și nu la noi.

Dintre cărturarii de dreapta amintește pe Nae Ionescu, N. Crainic și Lucian Blaga de care zice: „În ciuda strălucirii intelectuale, gânditorii de dreapta nu au lăsat totuși o amprentă asupra culturii românești".

Opunându-l pe Nae Ionescu artificial lui I. Petrovici consideră că „nu a școlit", expresie ce nu ne-o însușim.

Nae Ionescu, contestat și nerecunoscut de regimul comunist din țară la fel și de emulul său Vlad Georgescu, este unul din cei mai mari filozofi ai secolului nostru și printre elevii lui se înscriu, Mircea Eliade (i-a editat Roza vânturilor cu o prefață ce i-ași recomanda-o dlui Vl. Georgescu), E. Cioran și C. Noica.

Mă opresc aici deși ași avea încă multe de spus. Comentând cartea gândul mi-a fost tot timpul și la societatea ARA promovatoarea acestei cărți. Ce folos de toată străduința foștei eminente eleve a lui Iorgu Iordan, dna Manea-Manoliu dacă până la urmă totul se reduce la ceea ce rezumnă versul poetului latin atât de plastic: „munții s'au opintit ca să nască un biet ... șoricel".

Asumându-mi tot riscul semnalez că fenomenul este mult mai general. Exilul peste noapte a ajuns invadat de o serie de profesori „made in Romania" care conștient sau nu, **formează a cincea coloană a comunismului printre noi.**

Această apostrofare se cuvine îndreptată și editurii Hyperion din Paris care nu pregetă să ne facă o expoziție de colaje scoase din cartea lui V. Georgescu, de parcă ar intenționa astfel să ne ascundă esența ei. —

Închei cu multă durere comentarul meu doar ași fi vrut să scriu altfel de cartea unui om cu pretenții să conducă exilul, având privilegiul de a sta de vorbă pe calea undelor, cu cei din țară, mai în fiecare zi.

Adevărul pe care mă trudesc să-l slujesc este fără echivocuri deaceea nu am putut să urmez alt drum.

Am scris rândurile de față ca un simplu exilat cu singura putere ce mi-o dă credința că apăr o cauză dreaptă, în calitatea pe care o doresc s'o am, aceea de câine pázitor, Argus al culturii românești.

Ovidiu VUIA

Leontin CONSTANTINESCU

CE LUNGĂ E DOAMNE AGONIA!*

Ce lungă e Doamne agonia
Robilor ce caută prin bezna omenia.
Ce turbure-i nădejdea pribegilor ce rătăcesc,
Ce negre le sunt speranțele ce ne rodesc.

Ce 'npovărate de coșmare și abisuri
E Doamne viața băjenarilor
Ce nu mai cred nici în flori nici în visuri.

Doamne ce apăsătoare e pustietatea
Nesfârșită și tăcută ca marea.
Ce pierdută în ceață e zarea
Vieților deștărate ce pâlpâe 'n singurătate.

Ce departe e Doamne țara,
Glia și neamul robit
Peste care a căzut neagră, seara
Ce aspru e Doamne sorocul ce ne-ai sortit!

* Din volumul „Versuri clandestine", volum frumos ilustrat de Doamna Marioara Dumbravă Dumitrescu și apărut în Editura Stindardul 1982.

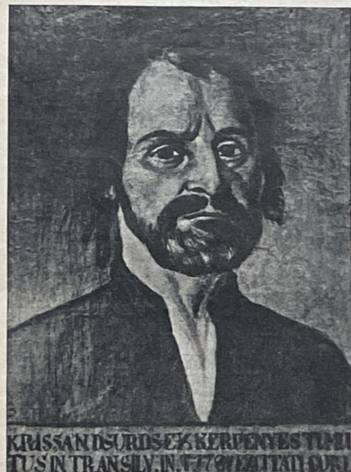
Libertatea se cucerește și se apără cu prețul sângelui

(urmare din pag. 1)

fi dat de urmă ... Acolo, aștepta să se facă primăvară ....

Dar, așa cum s'a întâmplat de prea multe ori în istoria zbuciumatului popor românesc, trădători au vândut ascunzătoarea aceluia care, după cum a scris N. Densușianu în opera sa despre Revoluția dela 1784—1785, carte tipărită în 1885, la o sută de ani, „voia să distrugă sistemul politic al celor trei națiuni privilegiate din Transilvania, și, pe ruinele sale, **să întemeiaze un sistem politic român**“.

Prins și dus la Alba Iulia, începând din ziua de 24 februarie 1785, Horia a fost interogat de o „comisie de judecată“ prezidată de Contele Jankovics, un sârb maghi-

arizat, trimis de Budapesta. Horia și Cloșca au fost judecați potrivit dorințelor nobilimii maghiare, cu nerespectarea Codului Theresian și condamnați la moarte prin tragere pe roată, trupul lui Cloșca fiind trecut de 20 de ori prin țepile roții... Pedeapsa aceasta de neinchipuită cruzime, a fost dealtfel ultima de acest fel pe care a cunoscut-o Europa.

După supliciul celor doi martiri, populația din mai multe sate românești a fost supusă unei cumplite represiuni. Cu deosebire în satele din Țara Moților, țărani au fost uciși la întâmplare, cadavrele lor fiind expuse în locuri mult umblate, zile de-a rândul, spre intimidare...

Răscoala, mai bine zis revoluția lui Horia a fost reprimată în sânge, dar tocmai martiriul lui și al tovarășilor săi de luptă a ținut trează conștința națională și năzuința spre deplină libertate a românilor de pretutindeni.

Dup 132 de ani, la 1 decembrie 1918, la Alba Iulia, pe locul unde au fost trași pe roată Horia și Cloșca, delegații românilor din Transilvania, Banat, Țara Crișurilor și din Maramureș aclamau declarația de unire, înfăptuind astfel România Mare, visul de veacuri al neamului românesc.

Într'un articol nesemnat al ziarului de limbă română „New York Spectator“. (12. 1. 1985, pag. 7) se pune însă o întrebare pe care ne-o punem și noi. Cât timp vom mai păstra Transilvania?

Dar nu este vorba numai de Transilvania, căci iată ce se mai spune în articolul din ziarul menționat:

„Atacurile străinilor sunt din ce în ce mai concentrate și mai eficace. Unii contestă prezența noastră în Ardeal (**NN.** Un foarte serios ziar german, F.A.Z. din Frankfut/Main a pretins recent că noi nu mai suntem majoritari în Ardeal), alții dreptul nostru la Moldova (**NN**. Pe chestia asta, Rușii fac intensă propagandă în Occident), alții ne acuză că am căsăpit în timpul războiului 550.000 de coreligionari de-ai lor, negându-ne astfel dreptul la existență ca națiune.

Ungurii au introdus două rezoluții favorabile tezei lor în Congresul american, iar în Parlamentul european poziția lor este preponderentă (**NN**. Pentru că G. A. Pordea, deputat al Frontului Național Francez în acest parlament, a luat poziție contra propagandei revizioniste maghiare, pretinși intelectuali români îl contestă, servindu-se de Pacepa, securist șevronat și agent al KGB-ului sovietic, în acțiunea lor de denigrare). Românii din Occident, după 40 de ani de exil, încă se mai ceartă pentru care cap sa spargă oul. Cei din țară sunt inoperanți deoarece nu cunosc tehnica luptelor politice la scară internațională. Și unii și alții își închipuie că e suficient să scrie articole și cărți și să le distribue unor pliticieni (care nici măcar nu le citesc) sau să țină congrese **mondiale** la care participă 30 de compatrioți“.

Sunt mulți și puternici, prea mulți și prea puternici acei care vor să ne șteargă de pe hartă și prin aceasta să facă să ne piară și sămânța.

A face față unei asemenea conspirații care, pe zi ce trece, devine mai amenințătoare, înseamnă a ne regăsi în același front de luptă cel puțin acei ce suntem etichetați drept naționaliști anacronici și pe care „disidenții“ marxiști și lichelele din jurul lor ar vrea să ne lichideze cât mai repede posibil. Și aceasta în numele „drepturilor omului“ și în numele mondialismului luminat pentru care bat toba de dimineață până seara.

N'au decât acești „intelectuali progresiști“ să se creadă predestinați a îndrepta comunismul, în spiritul lui Troțki probabil, să se hiritisească reciproc și să-și desfășoare activitatea în celula de partid și la cenaclurile literare, dar când este vorba să încerce să prindă picior și în masa românilor cinstiți, în exilul autentic, să le rupem masca de pe față și să-i înbrâncim hăt departe...

Da, suntem și rămânem naționaliști! Naționalismul românesc, propagat de Mihai Eminescu și de atâția dela el încoace, ne-a menținut substanța, ne-a călăuzit în lupta pentru realizarea unității politice și ne-a dat tăria să rezistăm cu succes propagandei și subversiunii bolșevice la sfârșitul primului război mondial.

Suntem încă mulți, noi naționaliștii. Este oare atât de greu să strâgem iarăși rândurile, ca în primii ani ai acestui exil? Este oare atât de greu ca fiecare dintre noi să stea cot la cot cu acel ce gândește așa cum gândește și el, cu acel care-i este frate, camarad de luptă și nu dușman?

Priviți în jurul vostru, înregistrați tot ce se întâmplă în comunitățile românești și faceți în așa fel ca ele să nu cadă pradă criptocomuniștilor camuflați în luptători împotriva „totalitarismului“ și în adepți ai democrației „progresiste“.

I. V. EMILIAN

CÂT VA MAI DĂINUI PRIVEGHIUL SUFERINȚEI?

(urmare din pag. 1)

din sclavie, alții i-au dat gloria militară, tot la fel și Măria Ta îl vei conduce pe calea dreptăței la egalitate, libertate și glorie națională“.

Tot atunci a scris și Dimitrie Bolintineanu „Hora lui Cuza Vodă“: „Cât om fi toți în unire / Nu ne frică de peire, / Nici de ura ce dezbină, / Nici de sabia streină, / Nici d'amară asuprire / Nici de lanțuri și hrăpire. / Trageți hora mare, mare' / Din Carpați și pân'la mare. / ... Fala iese din morminte / Să ne aducă nouă aminte / Lupte mari strălucitoare, / Nume pline de onoare; / Fala veche și bătrână / Trece'n inima română. / Trageți hora lată, lată, / Că mi-e inima'necată / Și la glasul de unire / Curge plâns de fericire. / Mâine spada românească / Poate încă să lovească. / Trageți hora mare, mare, / Cuza sfărâmă hotare!“

Alecu Russo, în „Cântarea României“ înfățișa un cutremurător tablou al stării românilor dela 1848, de dinainte de Unire: **„Doină și iar doină! Cântecul meu e versul de moarte al poporului la șezătoarea priveghiului, pământul îi e de lipsă și aerul îl înneacă;** văzut-am scuturându-și pletele și fruntea lor a se încreți fără vreme. Florile de pe capul copilelor a se vesteji **și poporul cântând în beție uitarea necazurilor. Trist e cântecul în sărbătorile satului. Birul e greu, podvoada e grea! Bătrânii își ascund ochii plini de lacrimi, bărbații stau obidiți. Cântecele sfârșesc în blestemuri și copii plâng nașterea lor. Poporul e stâlpul țărei, fiecare părticică de pământ e văpsită cu sângele lui și într'o zi ni s'a zis: Muncește Române de dimineață și până seara și rodul muncei nu va fi al tău și tu vei trăi vecinic robind. Trupul și sufletul tău vor fi streini pe pământul înrodit de tine; vei plăti aerul ce-l răsufli, vei plăti soarele ce te încălzește și locul unde zac oasele mamei tale, vei plăti dreptul să crești vaca ce hrănește pe copiii tăi și boul ce-ți ajută la muncă, trupul tău se va gârbovi sub bătae și partea ta în lume va fi ocara... Veneticii zisuneau în limba lor: noi suntem păstorii, tu ești turma chinurilor, toți își bat joc de viața, munca și sărăcia ta și slugile lor calcă peste trupul tău, ... cei ce zic că sunt aleșii tăi, cresc în măriri și avuție și ție îți este frig și copiilor tăi le este foame! Ei fac legi, dar nu pentru dânșii ci pentru împovărarea ta. Doină și iar doină! suntem pribegi în coliba părintească și streini în pământul răscumpărat cu sângele nostru! Dar în câmpie crește și pe deal iarăși crește o floare pentru popoarele chinuite... Nădejdea.“**

Am citat aceste triste rânduri din „Cântarea României“ ce par a zugrăvi cu o uluitoare similitudine însăși starea românilor din cuprinsul țării de azi. Și cărora nu le-au mai rămas decât credința în Dumnezeu și, după spusa lui Alecu Russo, nădejdea în dezrobire. Cei ce pătimeau atunci și-au văzut răscumpărate umilirile și suferințele prin izbânda de la 24 Ianuarie; va mai veni un alt 24 Ianuarie care să curme umilirile și suferințele acelor de astăzi?

Versurile patriotice și frânturile de discursuri pe care le-am pomenit mai sus, noi cei din generația care-am trăit în tihna și propășirea României Mari, le învățam sau le spuneam pe de rost pe băncile școlilor, cu un ușor zâmbet înduioșat, socotindu-le o mărturie a unor vremi vitrege ce-aveau să se topească'n negurile trecutului, nebănuind cu câtă cruzime se vor reactualiza.

Pentru stigmatizarea epocii dinaintea Unirii, Gheorghe Lazăr spunea în discursul pe care l-a ținut la înscăunarea Mitropolitului Dionisie: “Oare când s'ar ridica duhul din țărina acelora și ar privi peste strănepoții marelui Cezar, slăvitului Aureliu și mândrul Traian, oare în ziua de astăzi i-ar mai recunoaște? ... i-ar căuta în scaunul stăpânirei și i-ar ar afla amărâți sub jugul robiei; i-ar căuta proslăviți și luminați și cum i-ar afla? Rupți, goli, amărâți și căzuți în prăpastia orbirei“.

În ședința de la 9 Februarie 1863, Mihail Kogălniceanu le mărturisea cu emoție celor de față: „Plecați capetele și mulțumiți lui Dumnezeu căci la puține generații le-a fost dat să vază ce am văzut noi și să dobândească ce am dobândit noi! Credeam noi înainte de a ne albi părul că vom vedea întrunite tronurile lui Ștefan cel Mare și al lui Mihai Viteazul?“

Fie-ne îngăduit nouă celor de acum, — care-am avut fericirea și mândria de a face parte din generația ce-a trăit pe culmea împlinirii marelui vis milenar în România întregită, — să-l parafrazăm și să spunem: „Credeam noi, înainte de a ne fi albit părul, că vom vedea România iarăși sfârtecată? Să ne plecăm capetele și să-l rugăm pe Bunul Dumnezeu să ne ajute să apucăm a vedea Țara salvată din ocara și robia în care au aurncat-o atât lăcomia acelora care nu se mai satură să încalce pământurile ce nu le aparțin, cât și trădarea cozilor de topor care ne-au vândut pentru un blid de linte“. Aceeași ură și dezbinare, aceeași inconștiență și sete de parvenire care l-au detronat pe Alexandru Ioan Cuza și l-au împins pe cărările pribegiei în țări străine ne-au aruncat și pe noi în amarul exilului. Să nu ne sfiim a recunoaște că racilele acestea care-au deschis dușmanului poarta Țării bântuie și pe aici. Când ne vom lecui de ele? Când vom învăța odată din marile lecții ale Istoriei că unirea României nu poate începe decât cu unirea dintre noi?!

Alexandru Ioan Cuza și cei ce-au purtat odată cu el pe umeri soarta Țării în glorioasele zile ale Unirii se simțeau răspunzători de integritatea și independența ei, pomenindu-i mereu pe cei ce împletiseră verigele istoriei de până la ei; cu atât mai mult se cade să ne simțim noi răspunzători când știm că de sub pământul Patriei din care ne-a dezrădăcinat stihia comunismului, ne cer răzbunare și dreptate un Moș Ion Roată și toată armia lui de veterani ce și-au dat suflarea pentru libertatea românească și că, de sub lespedea dela Ruginoasa, la fiecare început de an, Alexandru Ioan Cuza ne poruncește să nu uităm că 24 Ianuarie a fost înscris pe bolta cerului României cu litere de foc pe care nici un venetic n'are dreptul a le șterge.

La primul 10 Mai de după 23 August — și ultimul care-a mai fost sărbătorit în Țară —, tricolorul nostru a fost copleșit sub învăluirea stindardelor roșii pecetluite cu secere și ciocan. Am trăit acele clipe de grea ocară și-am scris cu sângele sufletului un poem (păstrat ani de zile sub podea de spaima unei descinderi și ars mai apoi de groaza prigoanei) din care-mi mai reamintesc doar refrenul înlăcrimat: „Trec steagurile roșii, trec steagurile umilinții / Cernite flăcări pentru priveghiul suferinții!“

Să nu uităm că de patruzeci de ani tot trec mereu! Iar noi, căzând sub blestemul pașoptiștilor, fi-vom viitorimii generația care, înfierând marea sărbătoare a Unirii, a îngăduit îngenunchierea Țării, dând bir cu fugiții și-nveșnicind priveghiul suferinții?

Andrei OZANA

Alții știu să-și facă curățenie în propria lor casă...

Prin intermediul unui german care a fost în toamna trecută la București, un român din țară a trimis o scrisoare Domnului James Buckley, directorul american la „Free Europe“ din München. Expediată din Frankfurt/Main la 25 noiembrie 1984, scrisoarea ar fi trebuit să ajungă de multă vreme la destinație, dar n'a ajuns... Fiind redactată în limba română, scrisoarea a ajuns în mâna Domnului Vlad Georgescu care controlează, în exclusivitate, toate scrisorile ce vin din țară, le cenzurează, le modifică textul sau le escamotează pur și simplu, ca pe vremea nu prea îndepărtată când era șef de protocol, **adică numărul unu al Securității** la o importantă instituție din București.

Scrisoarea despre care este vorba rămânând fără răspunns, copia ei ne-a fost trimisă nouă, prin intermediul aceluiași german, cu rugămintea de a fi publicată în „Stindardul“.

O facem mai jos, respectând întocmai textul, sublinierile fiind însă ale noastre:

„București, 2 octombrie 1984

Stimate Domnule Director J. Burckley,

Am aflat în sfârșit că dumneavoastră sînteți directorul american al postului de radio „Europa liberă“. Vă scriu în românește, neștiind suficient de bine engleza, în speranța că veți găsi un traducător fidel. Doresc să vă spun că postul de radio „Europa liberă“ ne dezamăgește mult din cauza programelor sale confuze și de disimulată propagandă procomunistă. Noi, cei din România știm că unii dintre cei care vorbesc constant la acest post de radio au multe crime morale sau chiar fizice pe conștiință, că alții au fost securiști și că au rămas securisti desigur. Este tragic ca un post de radio depinzând direct de Statele Unite ale Americii să tolereze astfel de indivizi care n-au nimic cu tragedia noastră. Sîntem uluiți că un individ ca Vlad Georgescu, care e cu siguranță în solda crudei securități să ajungă director la acest post de radio. Despre Paul Goma, noi știm că a servit destul de bine partidul înainte de a fi lansat ca vedetă de Monica Lovinescu și de Virgil Ierunca. Ne-am săturat să-i auzim mereu pe unde... Oare nu mai sînt în Vest alți români, capabili, calificați? De ce nu-i auzim la radio pe acei care au suferit în țară ani grei de închisoare? De ce nu ni se spune care este orientarea politică a publicațiilor pe care le citează cei dela „Europa liberă“? De ce se vorbește mereu în emisiu-

(urmare pag. 8)

SUS INIMA, ROMÂNI!

Sâmbătă 26 ianuarie 1985, orele 19, la München, în marea sală festivă dela Kolpinghaus, sub egida Misiunii Române Unite, a Bisericii Ortodoxe Române și a celor două vechi asociații românești din Germania, a avut loc aniversarea zilei Unirii Principatelor Române, înfăptuită la 24 ianuarie 1859.

După un secol și mai bine dela această înfăptuire, un mănunchi de români exilați, se adună an de an și nu uită să sărbătorească așa cum se cuvine importantul act istoric care a dus la formarea definitivă a Statului român (după unirea de scurtă durată din anul 1600, sub Mihai Vodă Viteazul) și a determinat întreaga evoluție și însăși existența națiunii române.

Așa cum aminteam, Exilul nu a uitat niciodată să sărbătorească Actul Unirii și în fiecare an, după posibilități, s'au organizat manifestații cultural-artistice, în scopul de a menține nealterat spiritul patriotic românesc și a prilejui cu această ocazie contacte între acei ce alcătuiesc obștea românească departe de țară.

Tinerilor născuți pe meleaguri străine li se oferă astfel ocazia să cunoască și să înțeleagă pagini nemuritoare din istoria neamului românesc și să nu se mai simtă timorați când li se reproșează de către cei de-o seamă cu ei că se trag dintr'o țară de undeva... din Balcani, așa cum unii din colegi și din cunoscuți încearcă să o localizeze pe hartă, plini de importanța cunoștințelor lor superficiale.

Motivul care mă determină să scriu despre această manifestare se datorează faptului că, acum în acest an 1985, tot ce s'a organizat și s'a realizat a fost de-a dreptul impresionant. Am urmărit și am participat timp de 5 ani la toate aniversările zilei Unirii, dar ca cea de acum, din 1985, **nu cred să fi fost o altă manifestare mai demnă de admirație**, în ceea ce privește organizarea, participarea și insuflețirea de care au fost cuprinși toți cei aproape **cinci sute de români** ce au răsuns la chemare.

Dintre cei care au organizat și au însuflețit această serbare de neuitat, se cuvine să fie menționate în mod deosebit două figuri centrale: Monseniorul Dr. Octavian Bârlea și Domnul Dr. I. V. Emilian.

Monseniorul Dr. Octavian Bârlea se îngrijește de ani de zile, încă din primele luni după terminarea celui de-al doilea război mondial, de păstorirea sufletelor românilor exilați în spațiul germanic.

Spirit elevat și un adevărat învățat, demn urmaș al Școlii ardelene, cum l-a denumit Domnul Emilian în cuvântarea sa, Monseniorul Bârlea și-a închinat întreaga sa viață acestui nobil ideal de a sădi în sufletele noastre credința în Dumnezeu și a ne îndruma pe calea desăvârșirii spirituale și a iubirii de țară și de neam.

Sfinția Sa a organizat cu multă competență și dăruire, până în cele mai mici amănunte, întregul program al serbării și a urmărit îndeaproape realizarea lui.

Domnul Dr. I. V. Emilian, luptător erudit și plin de elan pe care nu ezit a-l numi tribun al cauzei românești, după ce a făcut portretul câtorva înaintași din acea generație de aur, a evocat momente prea puțin cunoscute din epoca premergătoare unirii dela 1859. Prin cuvântarea sa, cu drept cuvânt memorabilă, oratorul a reușit să trezească în sufletele celor ce l-au ascultat **mândria de a fi români** și recunoștința față de acei care au luptat cu hotărîre pentru a da viață conștiinței unității neamului românesc, pentru păstrarea individualității și ființei noastre naționale punând, prin marea lor înțelepciune și prin patriotismul lor luminat, temelia unei Românii întregite în hotarele ei firești.

În cadrul acestei serbări s'a prezentat un program foarte variat, program care a fost mult apreciat de publicul spectator.

Corul Misiunii Române Unite, dirijat de Doamna Doina Tăutu, a deschis serbarea cu „Hora Unirii" de Alexandru Flechtenmacher pe versurile de Vasile Alexandri, continuând apoi cu câteva cântece din muzica corală românească.

Echipa de dansuri a Misiunii Române Unite, sub conducerea Domnișoarei Carmen Leonties și a Domnului Ion Bodiu, și-a îmbogățit repertoriul cu alte și foarte frumoase dansuri populare din Ardeal și din alte regiuni ale țării. Acompaniamentul muzical a fost susținut de domnii V. Pop la acordeon și C. Urziceanu la clarinet.

Glasul frumos al Doamnei Domnica Gârbu, cât și sensibila interpretare a liedurilor lui Ciprian Porumbescu, acompaniată fiind la orgă de Domnul Victor Pavel, au încântat auditoriul.

O frumoasă impresie a produs Domnul Blaj Craia care, acompaniat la acordeon de Domnul Nistor Mihăilescu, a prezentat de astădată un bogat mănunchi de cântece populare de pe plaiurile bănățene.

De menținut apariția promițătoare a tânărului Gabriel Rusu (vârsta: 20 de ani) care s'a străduit și a reușit să expună o documentată conferință, având drept temă generală Unirea Principatelor Române.

În afara programului, Doamna Tudorache a avut bunăvoința să ne ofere un reușit repertoriu de romanțe nostalgice.

Prezentarea programului a fost făcută, cu spontaneitate și drăgălășenie, de Domnișoara Iulia Motentan.

Toate persoanele menționate, precum și membrii formațiilor artistice, au contribuit prin talentul și pregătirea lor la o frumoasă realizare a acestei serbări, care a impresionat și a entuziasmat pe toți.

Programul s'a încheiat cu o participare generală la „Hora Unirii", o horă uriașă, de fapt patru hore în care s'a prins, cu mare însuflețire, întreaga asistență, fără excepții. A urmat apoi o seară de dans, din care n'au lipsit învârtitele și jocurile de doi, într'o atmosferă de voie bună și de înfrățire.

Sunt absolut convins că înalta ținută a acestei aniversări a trezit în inimile celor prezenți puternice sentimente patriotice, sentimente care să fie un permanent îndemn pentru drumul generației noastre, îndemn ce ne-a fost adresat în finalul cuvântării sale de Domnul Dr. I. V. Emilian: **„Sus inima, Români!"**

A. TĂUTU

Serbarea Unirii 1985 la München

Echipa de dansuri populare a Misiunii Române Unite își face intrarea...

O parte din corul Misiunii Române Unite. În stânga, pe primul plan: Doamna Doina Tăutu, neobosita conducătoare a acestui minunat cor.

„ȚARA LOVIȘTIA" de Andrei Pandrea

Recent ne-au ajuns la cunoștiință lucrările mai noi ale Domnului Andrei Pandrea: studiul în limba franceză asupra lui Zamolxis, intitulat: „Quelques observations concernant l'étymologie et la genèse d'un ancien nom de Dieu: Zamolxis" și teza d-sale de doctorat referitoare la Țara Loviștei — scriere monumentală. Aceasta din urmă fiind greu de transportat, am avut ocazia de a-i parcurge doar sumarul (22 de pagini). La București a publicat, pe când se mai afla în țară, două cărți: „Hoinar prin Bucegi" și „Medic la Boișoara".

În prezent are în manuscris o culegere de eseuri și o traducere în limba franceză a volumului „Medic la Boișoara". Trebuie să mai menționăm faptul că „Țara Loviștei — La terre et ses habitants" lucrarea d-sale de uluitoare proporții — așa cum o arată și titlul — este scrisă tot în franceză, ceeace presupune o perfectă cunoaștere a acestei limbi.

Subliniem că activitatea literar-științifică a Domnului Andrei Pandrea este impresionantă și vrednică de toată lauda. Opera d-sale se cere analizată cu multă competență și recenzată de către un cercetător specialist, lingvist și istoric laolaltă, pentru a face subiectul unui articol cât și al unei ample comunicari în viitorul cel mai apropiat.

Andrei OZANA

„... Noi susținem că poporul românesc nu se va putea desvolta ca popor românesc, decât păstrând drept baze pentru desvoltarea sa, **tradițiile sale istorice** astfel cum ele s'au stabilit în curgerea vremilor..."

M. EMINESCU

Citat din articolul de fond apărut în „Timpul" din 11 noembrie 1879. Reprodus în ediția **Murărașcu**, articolul acesta poartă titlul „Reacționarismul Partidului Conservator", titlu adoptat și de **I. Crețu** în ediția întocmită de acesta.

SEMNALĂRI

◆ „Revista Scriitorilor Români", Nr. 21, 1984 (Fritz-Meyer-Weg 47/I, 8000 München 81). Semnează în acest număr: Ioana Angelescu, D. C. Amzăr, Titus Bărbulescu, Florica Bațu, Ion Cicală, Horst Fassel, Vintilă Horia, Dumitru Ichim, Ioan I. Mirea, Mihai Niculescu, Nicolae Novac, Ilie Olteanu, Lucia Protopopescu, Anina Rădulescu-Pogoneanu, Constantin Sporea, S. G. Theodoru, Ion Țolescu etc.

Partea redacțională a revistei a fost îngrijită de Ioana Angelescu, Ion Cicală, Constantin Nagacevschi și Constantin Sporea. La ilustrarea revistei au fost folosite reproduceri după lucrările doamnei Hildegard Klepper-Paar.

◆ Denise Pop-Câmpeanu: **„Se vêtir,** Quand, pourquoi, comment, en Roumanie hier et aujour'hui", remarcabilă lucrare în limba franceză, 232 pagini, cu 136 ilustrațiuni, dintre care unele în culori, reprezentând constumele populare din mai toate regiunile țării noastre. La întocmirea acestei valoroase lucrări, autoarea a pus inimă, dovedind mare dragoste față de poporul nostru. Lucrarea a apărut în Editura „Coresi", Kronenmattenstr. 6, D-7800 Freiburg i. Br., de unde se și poate procura, trimițând suma de 50 mărci germane. Cartea aceasta se mai poate obține prin „Association de la Revue des Etudes Roumaines", cu plata pe numele acestei asociații (cec postal francez) la CCP Paris 22 054 23 E.; prin mandat internațional convertit în franci francezi sau direct dela autoare: 8 avenue Gambetta, F-94600 Chosy-le-Roi, trimițând 125 FF plus 15 FF speze postale.

◆ Tot în Editura „Coresi" din Freiburg a apărut un frumos „Calendar pe 1985", calendar întocmit de Părintele Protopop D. Em. Popa., conținând rânduielile bisericești și rugăciuni. Fiecare zi din calendarul religios are în față, pe pagina opusă, o dată importantă din istoria noastră națională, totul în impecabilă prezentare grafică. Costul acestui calendar este de numai 5 mărci germane care pot fi plătite la Sparkasse Freiburg i. Br., Konto 2024383, N. Constantinescu.

◆ G. I. Duca: "Cronica unui român în Veacul XX", Vol. III, 204 pagini, 43 ilustrațiuni, DM. 50,— plus 1,80 porto pentru Germania și 2,40 pentru străinătate, în Editura Ion Dumitru, Siegfriedstrasse 3, D-8000 München 40.

Capitolul XII din acest volum este consacrat în bună parte tratativelor pe care le ducea Nanu, ministrul nostru la Stockholm, cu reprezentanții sovietici Alexandra Kollontay și Semenov, în vederea obținerii unor condiții onorabile de armistițiu, de pe pozitii în care se putea rezista încă. Autorul, consilier al legației noastre din Stockholm la acea vreme, descrie, cu destul de multe amănunte, **cum a torpilat tratativele purtate de propriul său ministru în numele guvernului român**, domnia sa prezentându-se aceloraşi reprezentanți sovietici drept "împuternicit al Regelui și al opoziției democrate", conform directivelor pe care le primea dela Niculescu-Buzești și ceilalți conspiratori care au prăvălit țara și armata în prăpastie la 23 august 1944. Această depoziție de martor și de făptaș va fi desigur și ea vărsată la Dosarul trădării.

◆ Din programul de conferințe pe primul trimestru al acestui an, rezultă că la „Maison Roumaine", 15 rue de Flandre, Paris, se desfășoară o prodigioasă activitate. Ne permitem însă să spunem că este cel puțin nepotrivit ca 6 din cele 12 conferințe anunțate să fie despre ... civilizația indiană.

◆ Asociația prin corespondență "PRO BASARABIA ȘI BUCOVINA" aduce la cunoștința membrilor săi și tuturor celorlalți compatrioți români că a ieșit de sub tipar și se trimite cititorilor antologia PĂMÂNTURI ROMÂNEȘTI. Cartea, ce adună în copertele sale zeci de autori de ieri și de azi, numeroase fotografii, desene și hărți pe parcursul celor 374 de pagini, poate fi comandată pe adresa: Tsipkina Anna, Boîte Postale 1007, Bruxelles 1, 1000 Bruxelles, cu 10 dolari (preț de cost) sau 15 dolari (preț de încurajare) prin transfer bancar anticipat (în franci belgieni) pe contul: 310-0411549-64 BBL, 1080 Bruxelles (au nom de Anna Tsipkina).

◆ Neculai Th. Rădvan: „Contribuțiuni la gramatica română: Ortografie, ortoepie,

(urmare in pag. 5)

Colonel magistrat CONSTANTIN PAVELESCU

Promoţia 1919 Infanterie

La Germering, în apropiere de München, s'a stans din viaţă, la 27 Ianuarie 1985, Colonelul magistrat Constantin Pavelescu.

Născut la Craiova, la 14 august 1899, unde şi-a petrecut copilăria şi adolescenţa, fiind elev al Liceului „Carol", după ce a trecut examenul de bacalaureat, Constantin Pavelescu a intrat în Şcoala de Ofiţeri de Infanterie din Dealul Spirei. Sublocotenent la 1 iunie 1919, a fost repartizat Regimentului 1 Vânători, unitate cu tradiţie, înfiinţată de Vodă Cuza. Cu acest regiment, Constantin Pavelescu a participat la campania dela Tisa şi din Ungaria, împotriva armatei bolşevice a lui Bela Kuhn.

Revenit în ţară, urmează cursurile Şcoalei Speciale pentru ofiţerii de infanterie şi este avansat locotenent în 1922. În 1928 este admis la Şcoala Superioră de Război, dar se înscrie şi la Facultatea de Drept din Bucureşti, luându-şi licenţa în 1930. Căpitan încă din 1929, aparţine succesiv regimentelor 94 şi 83 Infanterie. Trece în magistratura militară, fiind iniţial judecător de instrucţie la Consiliul de Războı al Diviziei 1-a din Timişoara. Maiorul magistrat Constantin Pavelescu, după un an la Tribunalul militar al Corpului 2 Armată la Constanţa, este numit procuror al instanţei militare de apel din Bucureşti. Vine războiul, Lt. Colonel C. Pavelescu este mai întâi preşedinte al Tribunalului militar din Tiraspol, apoi al celui din Odessa. În această ultimă calitate, Constantin Pavelescu a avut de judecat cazuri foarte grele. Datorită înaltului spirit de dreptate de care era animat, sentinţele pe care el le-a pronunţat au fost de exemplară corectitudine. După capitularea fără condiţii dela 23 august 1944, comisiile sovietice, care au anchetat cu deosebită scrupulozitate pe toţi acei care exercitaseră funcţiuni în cadrul Comandamentului militar român din Transnistria, nu i-au putut găsi nici cea mai mică vină. Totuşi, în 1946, Colonelul magistrat Constantin Pavelescu a cerut el singur să fie pus în cadrul disponibil. Doi ani după aceasta, în 1948, este concentrat la Tribunalul militar din Constanţa. Securitatea a crezut că-i va putea impune şi lui să condamne după vrerile ei. Colonelul magistrat Constantin Pavelescu a refuzat. A fost arestat

pe loc, trimis la Jilava, degradat, pierzând prin degradare şi dreptul la pensie.

După eliberare, a dus o viaţă extrem de grea, tăind din ce putea vinde la „talcioc". Un timp vânzător ambulant de cupoane, apoi contabil la „Sovrom-transport" la Ploieşti, n'a putut obţine decât foarte târziu o mică pensie, dar nu de colonel.

A reuşit să părăsească ţara abia în iunie 1977, stabilindu-se în aglomeraţia urbană dela München, unde fiul său, Inginerul Adrian Pavelescu se afla din 1965.

Colonelul magistrat Constantin Pavelescu a fost un adevărat om al Dreptăţii care a ajutat, după puterile lui, pe cei loviţi de soartă. Mulţi din aceştia, la rândul lor, i-au sărit în ajutor când soarta îl lovise şi pe el.

Din primele zile după sosirea sa în Germania, Colonelul magistrat Constantin Pavelescu a participat activ la toate manifestările obştei româneşti din München. Dumineca, ca şi la alte sărbători, era totdeauna prezent la slujba bisericească. Deşi bolnav şi foarte slăbit în ultima vreme, ţinea să participe la toate reuniunile româneşti. L-am simţit mereu alături de noi. Prin felul lui de a fi, prin gentileţea lui şi prin faptul că nu era distant faţă de nimeni, Colonelul magistrat Constantin Pavelescu se bucura de unanime simpatii.

Suntem siguri că mulţi îl vor purta în inimi. ive

Cu Ialta nedenunţată, mesajele în numele libertăţii rămân fără valoare

Domnul Nicolae Baciu, distins membru al vechiului barou de Ilfov, român din Poarta Branului care a mers tot timpul pe drumul vrerilor româneşti, aduce un imens serviciu cauzei naţionale, precum şi cauzei celorlalte popoare vândute robiei sovietice, prin documentatele cărţi ale sale **„L'Europe de l'Est trahie et vendue"** (Ed. La pensée universelle, Paris) şi **„Sell out to Stalin"** (Ed. Vantage Press, New York).

Cartea „L'Europe de l'Est trahie et vendue" a fost trimisă de autor la un important număr de personalităţi europene. Marele cotidian „Le Figaro" a făcut acestei cărţi o amplă şi elogioasă recenzie. Recenzii au apărut şi în alte gazete franceze. Preşedintele Republicii franceze, Domnul François Mitterand, precum şi fostul preşedinte, Domnul Valéry Giscard d'Estaing, după ce au cetit cartea, au răspuns Domnului N. Baciu prin scrisori scrise cu mâna lor.

Autorul a trimis versiunea în limba engleză tuturor senatorilor republicani, unui mare număr de personalităţi americane, precum şi Preşedintelui Reagan. Acestuia din urmă, Domnul N. Baciu i-a trimis şi următoarea scrisoare, la care Preşedintele Statelor Unite ale Americii i-a răspuns:

„424 East 77th Street
New York, New York 10021
November 17th, 1984

The Hon. Ronald Reagan
President o fthe United States
The White House
Washington, D. C.

Dear Mr. President:

I would like to congratulate the American People for their wisdom in electing you to a second term of ofice. I pray to God that he grant you the health and strength to accomplish the moral and material rearmament of America.

In all humility and as an act of gratitude, for your struggle to preserve freedom, democracy and justice, I am sending you the enclosed copy of my book, concerning some aspects of the tragedy of Yalta.

Sell Out To Stalin, provides, I think, some new insights into this issue, and throws additional light as to why the war was won, but the peace was lost.

The so called "Yalta Agreements" were made without the consent or the knowledge of the great and generous American People; against their moral principles, and what is worse, contrary to their vital interests.

Besides the human injustice of these Agreements, which condemned the entire of Eastern Europe to Russian tyranny, these "arragements" constituted a tragic political error.

The balance of power in the world was broken in favor of the Soviet Union; no lasting peace, or the survival of the Free World, can be achieved without the correction of these tragic political errors. This is why our country must be strong.

God Bless America
God Bless You, Mr. President
With the Highest Esteem,
Yours very respectfully,
N. Baciu"

Ziarul de limbă română care apare la New York „New York Spectator", ziar condus de Domnul Şerban C. Andronescu şi pentru care nu putem avea decât cuvinte de laudă, i-a luat Domnului N. Baciu un interviu (Nrul 12, ianuarie 1985). Spaţiul limitat de care dispunem, spre marele nostru regret nu ne permite să redăm acest interviu în întregimea lui. Credem însă că partea lui finală îi va interesa pe foarte mulţi compatrioţi, în deosebi pe acei sosiţi în ultima vreme printre noi.

N.Y.S. i-a pus Domnului N. Baciu întrebarea:

„Cum vă explicaţi faptul că Vişoianu, Cretzianu şi asociaţii lor au putut să mintă atâta vreme Exilul cât şi ţara **(prin Radio Free Europe)** în privinţa evenimentelor la care au luat parte directă?"

La care întrebare, Domnul N. Baciu a răspuns:

„Întrebarea Dvs. nu e numai penibilă şi dureroasă, este şi complexă. Penibilă, pentru că oamenii care purtau o răspundere politică majoră în crucificarea ţării lor (chiar dacă ei personal nu ar fi avut nici o vină) trebuiau să se dea la o parte — sau să fie îndepărtaţi de rege — nu să confişte reprezentanţa naţională românească pentru clica lor. Dureroasă, fiindcă prin **comitetul lor de simbriaşi ai seviciilor secrete americane** au trebuit să urmeze politica acelora."

N.Y.S.: „Care politică?"

N. Baciu: „Churchill a definit-o încă dela 27 martie 1945 într'o telegramă adresată lui Roosevelt: ,There seems to be only one possible alternative to confessing our total failure. That alternative is **to stand by our interpretation of the Yalta declaration.'**

Clar, precis, categoric. Ruşii cu Yalta lor şi noi cu a noastră. Această linie oficială a fost urmată de Truman şi apoi **de toate guvernele americane până azi.** Radio Free Europe nu putea să facă altă politică decât cea oficială. Fiecare cu Yalta lui. Cât despre Vişoianu, Cretzianu and Comp., ce puteau face? Trebuiau să joace după cum li se cânta. Altfel li se tăiau dolăraşii."

Nu ţara şi suferinţele ei deci, ci încasarea tainului, asta-i intereseaza pe rezistenţii cu simbrie. Şi tocmai aceştia îndrăznesc să pretindă că reprezintă ţara şi să i se adreseze ei prin microfonul postului de radio „Free Europe".

Vişoianu, Cretzianu et Co. erau retribuiţi de serviciile secrete americane doar cu 400 dolari lunar, cheltuieli de deplasare şi plata informaţiilor pe care ei le livrau. Se ştia de toată lumea că numiţii puseseră mâna pe fondurile cu ajutorul cărora, Mareşalul Antonescu, prevăzător, voia să asigure unor personalităţi române ducerea unei acţiuni de salvare naţională, acţiune care trebuia să mobilizeze pe toţi românii din afara hotarelor ţării, dar să fie la adăpost de influenţe şi interese străine. Fondurile acestea au fost „mâncate" de clica celor care au contribuit la dezastrul ţării, până ce n'a mai rămas nici o lăscaie. Alta-i situaţia criptocomuniştilor aciuiţi la departamentul românesc al postului de radio „Free Europe". Aceştia primesc salarii grase, dela zece mii de mărci în sus, plus o sumă de suplimente şi notele de plată ale hotelurilor şi restaurantelor frecventate de vedetele de cinematograf şi de magnaţii industriei şi ai petrolui. Bieţii contribuabili americani, dacă ar şti ei ce se face cu banii lor?...

Ne bucură faptul că Domnul Nicolae Baciu va face să apară cartea sa în versiune italiană, precum şi în versiune germană.

Cum Domnul N. Baciu produce dovada irefutabilă că Roosevelt şi Churchill au dus o politică deliberată nu pentru a răsturna pe Hitler şi a lichida Naţionalsocialismul, **ci pentru a distruge Germania în sine,** suntem curioşi cum vor reacţiona comentatorii antifascişti, apărătorii păcii sovietice la Televiziunea germană, comentatori care se pregătesc de pe acum să facă din comemorarea celor 40 de ani dela capitulare (8 mai 1945) zi de sărbătoare, ziua aşa zisei eliberări... **ive**

SEMNALĂRI

(urmare din pag. 4)

punctuaţie". O lăudabilă, energică şi competentă încercare de revenire la scrisul autentic romănesc, autorul inspirându-se după ortografia astfel cum era folosită de bătrânii noştri cronicari, ortografie care atestă origina latină a limbii noastre. Cartea se poate procura direct dela autor: Prof. N. Th. Rădvan, Heim „Alpenruhe", CH-3792 Sanen B. O. Schweiz. Preţul: 12,40 franci elv., sumă cuprinzând şi cheltuielile de expediţie.

◆ **Alexandru Gregorian,** poet, scriitor şi gazetar care şi-a câştigat un loc de frunte în Hronicul scrisului românesc, iar acum în urmă şi în literatura spaniolă, prin cele două volume de poeme „Encanto andaluz", a fost omagiat de municipalitatea oraşului andaluz Benalmadena. Manifestaţia omagială a avut loc în seara zilei de 22 februarie 1985. În cadrul acestei manifestaţii au luat cuvântul următoarele personalităţi spaniole: Domnul Antonio Martin González, Doamna Conception Placio Palacios şi Domnul Aurelio Sánchez Paniagua.

◆ **„Perspective",** Nrul 1 (25), iulie-sept. 1984 cu următoarele colaborări: Aureliu Răuţă (Ortodoxia şi Apusul), Radu Enescu (Epilog — O punere la punct), Alexandru Mircea (Sub semnul Romei creştine), Octavian Bârlea (Crucea, scară dumnezeiască şi La moartea Cardinalului Slipyj). În acelaşi număr, Domnul Christoph Motentan prezintă un amplu reportaj asupra participării româneşti la Congresul catolicilor germani care a avut loc în perioada 4—8 iulie 1984 la München.

Participarea comunităţii româneşti la acest congres s'a concretizat prin organizarea unui stand într'unul din pavilioanele Târgului de mostre, oficierea unei liturghii în limba română la biserica Sf. Luca din Pasing, participarea la Slujba religioasă a naţiunilor în Westpark, participarea la Sărbătoarea naţiunilor care a avut loc tot în Westpark, precum şi organizarea unui alt stand, acesta cu produse culinare cu specific românesc.

Standul Misiunii Române Unite a cuprins o suprafaţă de cca. 25 metri pătraţi care a fost rezervată prezentării a două teme principale: 1) Naşterea şi renaşterea poporului român şi 2) Glorii, încercări şi punţi spre viitor. Corul Misiunii Române Unite care a dat răspunsurile la serviciul divin, celebrat de Monseniorul Dr. Octavian Bârlea în biserica Sf. Luca din Pasing, cât şi la liturghia comună din Westpark, unde a interpretat două cântece religioase, a produs o puternică impresie asupra extrem de numeroşilor credincioşi germani. Acest cor a fost deasemenea viu aplaudat de miile de participanţi la Sărbatoarea naţiunilor. La aceiaşi serbare, echipa de jocuri populare româneşti a provocat entuziasmul general, clasându-se pe locul întâi.

Reportajul Domnului C. Motentan este însoţit de 10 foarte reuşite fotografii.

◆ **„Vatra",** Nr. 170, iulie-dec. 1984, ca de fiecare dată, publică un foarte bun şi foarte util calendar naţional. Demn de semnalat în acest număr este şi revista publicaţiilor româneşti din exil, fără omisiuni şi fără discriminări, procedeu pe care mai nici unul din ostenitorii scrisului nu-l obişnuieşte. **Respect!**

◆ **La „Galerie Jean Camion",** 8 rue des Beaux-Arts, Paris VI-e, între 3 şi 9 martie 1985, Doamna Carmen Maria Manoliu a expus „opere pe hârtie". Foarte mult vizitată, expoziţia s'a bucurat de un remarcabil succes.

Un om – un portret DOCTORUL CORNEL H. PETRASSEVICH

Noi, toţi românii împrăştiaţi în lumea întreagă de prigoana comunistă, ne simţim cuprinşi de-o legitimă mândrie ori de câte ori se ridică dintre noi oameni care prin comportamentul lor demn şi prin activitatea pe care o desfăşoară dincoace de Cortina de Fier, fac cinste neamului din care se trag şi ţării îngenunchiate pe care continuă s'o slujească cu dârzenie şi totală abnegaţie.

Un astfel de om este şi doctorul Cornel Petrassevich.

Născut în România, în timpul celui dintîi război mondial, el a îmbrăţişat cariera de medic, închinându-şi de la bun început viaţa luptei împotriva suferinţei şi a răului. Îndată după intrarea Ruşilor în ţară, în 1945, a fost arestat pentru „înaltă trădare" de către regimul comunist instalat la putere cu ajutorul Sovieticilor. Timp de 18 ani a trecut prin închisorile de la Jilava, Baia-Sprie, Valea Nistrului şi Ajud. Pe toată durata detenţiei a avut o comportare excepţională, de un înalt nivel moral, conjugată cu apostolatul medical, îngrijindu-şi cu ales devotament camarazii de puşcărie. Eliberat cu ocazia graţierii făcute în 1964 a izbutit să se expatrieze. Devenit cetăţean american din 1969, trăieşte în prezent în Filadelfia, Mississippi.

(urmare în pag. 7)

Mașinație, mârșăvie, dar și mascaradă de prost gust

Succesul repurtat într'o serie de alegeri comunale de către Frontul Național din Franța și mai ales faptul că această dinamică organizație anticomunistă condusă de Jean-Marie Le Pen, fost președinte al Corporației studenților în Drept, viteaz ofițer de parașutiști în Indochina și în Algeria, a reușit să pătrundă în centrele industriale, considerate până acum drept domeniu rezervat candidaților socialiști și comuniști, a produs consternare în rândurile militanților de stânga și de extrema stângă.

Cu o lună înainte de alegerile pentru Parlamentul european, anume la 19 mai 1984, Marele Orient al Franței a ținut un convent având drept temă **combaterea Frontului Național.** Ca atare, o campanie extraordinară a fost dezlănțuită imediat, prin toate mijloacele de informare posibile, Frontul Național fiind prezentat ca o resuscitare a Nazismului pe pământ francez. Inițiatorii și-au dat însă curând seama că asemenea gogoriță nu prinde și au trecut la defăimarea candidaților, luându-i pe toți la rând la darea prin dârbacă. Așa au descoperit că al patrulea pe lista lui Le Pen era un străin, un român naturalizat francez abia în 1983. Pentru doborîrea acestui candidat s'a urzit o mașinație, făcându-se apel și la acei români, aciuiți de câțiva ani la Paris și care fac parte din banda intelectualilor „progresiști" ce vor să vopsească în roșu bătrânul nostru continent.

Împreună cu Paul Goma, scriitor mediocru și managerul său, eurocomunistul Țepeneag, au mai fost mobilizați: Dinu Zamfirescu, a cărui soție a fost șef de secție la Radio București, Mihnea Berindei, secretar de redacție al revistei anarho-trotzkiste „Alternative", trădător de țară și de neam care se crede mandatat să semneze declarații alături de revizioniștii unguri, precum și inevitabilii Virgil Ierunca și Monica Lovinescu. Cum toți aceștia sunt vedete la „Free Europe", colaborarea acestui post de radio era asigurată.

Pe baza informațiilor (false) livrate de cei numiți mai sus, cotidianul socialist „Le Matin" a publicat, cu o zi înainte de scrutin, un articol în care se insinua că Numarul 4 de pe lista Frontului Național ar putea fi omul guvernului dela București. Domnul Pordea nu a luat cunoștință de acest articol decât după alegeri, dar a intentat imediat acțiune pentru defăimare ziarului „Le Matin", procesul urmând a fi judecat de Camera a 17-a a Tribunalului Senei.

În dimineața zilei când trebuia sa aibă loc prima audiență, ziarul „Le Matin" apărea cu nou articol, cu titlul pe toată pagina întâia, „Le député de Le Pen: un espion roumain". Ziarul socialist ținea cu orice preț să spună **spion român** și nu comunist, pentru a nu produce supărare unor tovarăși la mașinație. „Free Europe", în prima emisiune din aceiași zi, cita acest articol, dându-și osteneala să comunice noutatea și la telefon unor amici ce nu ascultaseră emisiunea.

Pe ce-și baza însă „Le Matin" asemenea gravă acuzație, cu vădită intenție de a influența și dezbaterile la proces?

Pe o declarație a lui Ion (Vania) Mihai Pacepa, ofițer de securitate timp de 28 de ani, zice el, treizeci de ani zicem noi, ajuns general-locotenent al aceleiași securități și subșef al serviciului de spionaj (exterior), trecut în lumea occidentală la 28 iulie 1978.

Lipovean din Tulcea, Pacepa era la începutul anului 1949 locotenent-major la securitatea din Constanța. Cum cunoștea limba rusă de-acasă, era și omul de legătură al comandamentului sovietic. Când s'a făcut colectivizarea forțată în Dobrogea, cu sprijin de tancuri, Pacepa a participat la interogarea și la schingiuirea țăranilor arestați. Sunt destule persoane în Germania care pot depune mărturie în ce privește activitatea lui din acea vreme. După ce a absolvit Academia KGB din Leningrad, a ocupat funcții importante în M.A.I. și în direcția generală a Securității de Stat, urcând rapid toate treptele ierarhice, până ce a ajuns și general-locotenent.

Cu asemenea state de serviciu, era nevoit să-și motiveze „bascularea" din iulie 1978. Și-a fabricat deci o autobiografie fantasmagorică pe care „Le Martin" a publicat-o, pentru a se putea disculpa în fața instanței de judecată, dar pe care nimeni din cei informați asupra evenimentelor ce au avut loc în România pe timpul celui de-al doilea război mondial, nu o poate crede nici cât negru sub unghie.

Iată câteva pasaje din această autobiografie, în traducere fidelă și fără omisiuni, așa cum a făcut-o „Cuvântul românesc":

„În 1940 tatăl meu a fost condamnat la moarte de către **organizația fascistă a Gărzii de Fer" (NN.** „Cuvântul românesc" a uitat s'o spună) pentru că lucra pentru o companie americană, surprins tocmai când se pregătea să asculte postul de radio B.B.C. (NN. „Cuvântul românesc" a tradus **en train** cu **în tren**). Cu toate că nu a fost executat, acesta a fost un moment crucial din viața mea, momentul în care am început să urăsc dictatura".

Pe cât de aberantă, pe atât de perfidă această afirmație. În anul 1940, adică înainte de a ne afla în război, nici Garda de Fer și nici instanțele românești n'au pronunțat sentințe de condamnare la moarte. Se știe prea bine că, pe timpul războiului, mai toată lumea asculta B.B.C. Pentru asta, nimeni n'a fost condamnat, **nici măcar la o zi de închisoare,** cu atât mai puțin nu putea fi condamnat unul care „se pregătea să asculte B.B.C." Deasemenea, nu a fost nimeni arestat pentru simplul fapt că lucrase pentru o companie americană, ci numai dacă făcuse spionaj sau acte de sabotaj.

Pacepa pretinde că, după această întâmplare, a devenit membru al asociației de prietenie cu Statele Unite (NN. Când? Pe timpul războiului n'a existat asemenea asociație) și membru al unui partid anticomunist (NN. Care partid?) „Mai târziu, am devenit membru al unei organizații clandestine anticomuniste. Am fost arestat".

Într'o scrisoare adresată fiicei sale, pe care "Le Matin" a publicat-o deasemenea, Pacepa afirmă că, la vârsta de 16 ani a pus mâna pe armă pentru a lupta împotriva „ocupantului german", iar la vârsta de 17 ani, tot cu arma în mână a luptat împotriva ocupantului sovietic. Dovezile despre asemenea antecende, pretinde el că le-a distrus la începutul carierei lui de securist și că timp de 28 de ani n'a făcut altceva, în cadrul Securității, decât să-și pregătească trecerea de partea Statelor Unite. Nu știm dacă le-a servit și serviciilor americane asemenea șopârlă... Francezilor le-a făcut și lor o declarație de dragoste:

„Am fost educat în cultura franceză. Cel mai scump prieten al tatălui meu, istoricul Nicolae Iorga, asasinat în 1940 de Garda de Fer **fascistă, (NN.** Pe domnii dela „Cuvântul românesc" nu i-a deranjat nici asta) mi-a insuflat un profund respect pentru istoria franceză. Franceza a fost limba pe care am învățat-o după cea română. Sorbonna era idealul meu și visam să-mi petrec bătrânețele la Barbizon, făcând pictură." Să creadă cine-o vrea, că N. Iorga și-a găsit vreme să facă cursuri de istoria Franței cu junele Pacepa, când acesta avea vârsta de 11 ani...

„Eu l-am reactivat pe Gustav Pordea prin anii 70", a declarat tovarășul general Pacepa Doamnei Agathe Logeart care i-a luat interviul pentru ziarul socialist „Le Matin", reactivarea constând în a stimula pe Domnul Pordea să scrie articole asupra Transilvaniei, „unul din cele două subiecte speciale despre care guvernul dela București era interesat să se vorbească". Cât privește celălalt subiect, Dobrogea, Pacepa este de părere că ea, Dobrogea este un teritoriu pe care același guvern și-l dispută cu Bulgarii...

Vrând să dea mai mult contur acestei foarte vagi relatări despre „reactivare", în articolul publicat la 3 februarie 1985, ziarul socialist „Le Matin" reproșează Domnului Pordea că, în cadrul unei dezbateri (NN. La Parlamentul european), **„a comis gafa să spună că Transilvania este leagănul poporului român, teză scumpă lui Ceaușescu..."**

Iată deci pentru ce anume singurului apărător al cauzei românești într'un parlament occidental, i se aruncă epitetul de **spion român.**

Că Transilvania este leagănul poporului român nu este o teză scumpă lui Ceaușescu, ci un adevăr istoric pe care fiecare român este chemat să-l afirme la tot timpul și în tot locul.

Că așa zișii dizidenți „români" și lichelele oportuniste sunt de altă părere, este de înțeles, dar ca o publicație românească, cum este „Cuvântul românesc" din Hamilton, să-și pună coloanele la dispoziția defăimătorilor unui român în jurul căruia toți ar trebui să facem zid, este cu desăvârșire de neînțeles. Este strigător la cer!

I. V. EMILIAN

Când ziarul se află sub tipar:
Defăimătorii Dlui Dr. G. A. Pordea au fost condamnați la amenzi și despăgubiri în sumă totală de 22.000 franci francezi, precum și la publicarea sentinței în trei ziare cotidiane la alegerea reclamantului, până la concurența sumei de 30.000 franci francezi. Vom reveni.

Dumitru Cristian: Scăparea din „Paradis"

Rezumând concis în puține pagini, dar exprimându-se clar și penetrant, pe alocuri zguduitor, autorul expune cele trăite și văzute de el în biata noastră țară care, dela „democrația populară", a ajuns să fie „democrație socialistă". Impresionanta lui mărturie, Dumitru Cristian o denumește simplu „povestea mea". În realitate, această poveste este a întregului neam românesc, povestea celor peste 20 de milioane de români vânduți la Ialta, azvîrliți în cea mai cumplită robie din câte a cunoscut lumea, lăsați pradă molohului comunist...

Dumitru Cristian nu are decât 32 de ani și aparține deci generației care a crescut și a fost educată sub regimul comunist, în țara „multilateral desvoltată" al cărui conducător este distins cu înalte ordine occidentale, onorat cu titlul de doctor h. c. al unor renumite universități și căruia i se întinde covorul roșu înainte de a fi poftit să ia loc în caleașca Majestății Sale britanice...

Acest tânăr, lipsit de orice veleitate politică, a reușit să ne zugrăvească, prin cartea sa „Scăparea din **Paradis**", adevărata față a sistemului comunist, dobândind convingerea că toate calamitățile ce s'au abătut asupra poporului român își au începutul în acel 23 august 1944, când o minoritate „fără neam și fără Dumnezeu", cum a definit-o Generalul Rădescu, a acaparat puterea cu ajutorul trupelor sovietice, tranformând poporul român într'un popor de robi.

Deși educat în școlile comuniste, Dumitru Cristian a aflat care este adevărul, datorită propriului său bun simț și din frânturi de convesații prinse dela părinții săi care, timorați la maximum, se feriau să vorbească față de propriul lor copil.

Iată ce ne spune Dumitru Cristian în această privință: „Oamenii erau răi și bănuitori, domnea peste tot o stare de irascibilitate continuă, aproape isterie, orice cuvânt îți era răstălmăcit, informatorii se înmulțiseră, se iscase o adevărată vânătoare a așa-zișilor reacționari.

Nu erai judecat pentru fapte, erai învinovățit pentru fosta bună stare a părinților, pentru ,origine nesănătoasă'! Acuzarea făcea risipă'de tămâie', adică de lozinci la ordinea zilei. Apărarea, același lucru! Condamnarea era sigură. Procesul de îndoctrinare era intens și în cantități industriale. Ni se spunea că părinții noștri sunt ,partidul, guvernul' și mai cu seamă, ,gloriosul nostru președinte'. Cântam: „Mulțumim din inimă Partidului" și mă gândeam la mama, care din economii sângeroase, mă cosea, mă îngrijea și alerga la toate cozile.

La televizor, călătoream alături de președinte, în „fructoasele sale vizite de lucru și de prietenie' prin toate țările lumii. În călătoriile prin țară, întreaga suflare era scoasă în întâmpinarea sa, pentru a-l ovaționa, „aplauze puternice, aplauze frenetice, aplauze prelungite, vii aplauze'. Seara o auzeam pe mama că nu mai are ce pune pe masă, că a alergat la toate cozile și că a venit cu mâna goală.

Poeții îl glorificau pe președinte, compozitorii îi dedicau imnuri, pictorii îi imortalizau chipul! ,Cincinalele' erau la modă, totul se realiza la cei mai nemaipomeniți parametri ... ,Cincinalul în patru ani și jumătate'! Presa și televizorul ne demonstrau că suntem cel mai fericit popor din lume. Noi suntem axa în jurul căreia se învârtește lumea, suntem în plin centrul atenției mondiale!

În acest timp se zvonea că două greve au izbucnit în valea Jiului; că o librărie, în care erau expuse între flori și mătase roșie ,Operele Președintelui', **a fost aruncată în aer;** că la magazinul Victoria din Calea Victoriei, a explodat o bombă; că o bătaie a izbucnit între studenți și miliție în fața unei cofetării din Capitală!

Probabil că era adevărat, căci președintele nu mai avea încredere în propriile lui cadre și astfel a început povestea **rotirii cadrelor.** Decretele cădeau ca grindina!

Omenii erau covârșiți de grija zilei de mâine, de bolile copiilor, nu se găsea nimic de mâncare, nici-un medicament. Se lucra aproape cu regularitate 7 zile din săptămână; în puținul timp așa zis liber, se făcea ,muncă voluntară', adică se muta câte o grămadă de cartofi dintr-un loc într-altul, pentru a fi readusă în vechiul loc, apoi prin cântece se preamărea partidul! Se ajunsese la un fel de prostrație, nu mai impresiona nimic, oamenii erau axați pe o singură ideie: să supraviețuiască.

Recoltele putrezeau pe câmp, iar noi cântam, cântam cum numai țiganul o face atunci când îi este foame!

Rotația miniștrilor se făcea ca la volei, când membri echipei se rotesc după fiecare gol!

Dreptatea devenise o utopie, în locul ei apărând forma aceea dubioasă intitulată: **aranjament.** Cu mari eforturi financiare se putea dobândi un ciolan pentru o ciorbă lungă, un pat la un spital cu încă un bolnav, — în loc de doi —, reușita unei operații, un loc mai bun în armată, la un birou și chiar intrarea în facultate.

Ingurgitam zilnic cantități industriale de lozinci la obiect. Ajunsesem să nu mai doresc altceva decât ca propriul meu copil să nu mai îndure ceeace am îndurat eu pentru motivul că tatăl meu fusese deținut politic, acesta — la rândul său — își datora închisoarea faptului că tatăl său avusese o stare materială bună și era arhitect din timpul vechiului regim! În ruptul capului nu voiam ca feciorul meu să fie privat de libertatea de gândire și de dreptate.

Cum aș putea să-i mulțumesc tatălui meu, care a stat zile întregi la coadă pentru ca nepotul lui să aibe ce mânca?

Cum aș putea să-i mulțumesc mamei mele, care făcea diferite tranzacții comerciale: mălai pe detergent, făină pe conserve, strampi pe săpun, pentru ca să putem trăi toți?

Intâi ne așezam la coadă, apoi întrebam ce se dă?!!!

În aceste condiții, mi-a încolțit în cap ideia plecării din țară. Eram stigmatizat așa cum au fost tatăl meu și bunicul meu. Nu voiam ca fiul meu să ne urmeze soarta.

Dar nenorocirile nu se termină nici-odată ... sunt chemat pentru a fi făcut ,membru de partid'! Am încercat să scap, invocând originea nesănătoasă, faptul că tatăl meu a fust pușcăriaș, faptul că am rude în străinătate, dar ... totul inutil! Nu am avut curajul să resping categoric oferta, arătându-le ceeace gândesc despre ei. Poate această lipsă de curaj mi-a oferit șansa de a scăpa de ,raiul comunist'. Am devenit ,membru de partid' și mi-am dat seama că în aceste condiții, (îmi simțeam și conștiința încărcată) singura posibilitate pentru a rămâne cu fruntea ridicată, este plecarea din țară. Ceeace până în acel moment era o dorință de libertate, acum devenea un imperativ. Asta a fost povestea mea".

(urmare în pag. 7)

Aceasta a fost oştirea românească...

Stindardul-Bildarchiv

Călăraşi la parada din 4 august 1938, când se împlineau 19 ani dela intrarea trupelor române în Budapesta.

Armata noastră de operaţii comandată de Generalul Mărdărescu (şef de stat-major: General Panaitescu, având ca şef al operaţiilor pe Locotenentul Colonel Ion Antonescu) trecuse Tisa, după ce înfrânsese nimicitor 8 divizii maghiaro-bolşevice, o brigadă internaţională şi 2 brigăzi de secui şi înainta pe trei direcţii spre inima Ungariei.

În după amiaza zilei de 3 august 1919, pe înserat, trei escadroane din Brigada a 4-a Roşiori (Colonel Rusescu), având ca sprijin o singură secţie de artilerie călăreaţă (2 tunuri) şi două plutoane de mitraliere, pătrundeau, prin Kispest, în partea de sud a Budapestei, fără să ţină seama de intervenţia Colonelului italian Romanelli care ceruse lui Rusescu să se oprească la barieră, conform dorinţei puterilor aliate.

În dimineaţa zilei de 4 august 1919, un escadron din Regimentul 2 Călăraşi (Căpitan Isaia), străbătând oraşul în trap întins, ajungea în faţa impunătoarei clădiri a Parlamentului ungar, unde se şi fotografia, în linie de plutoane şi cu sabia afară, fotografie pe care cei mai bătrâni dintre noi desigur că au văzut-o, mărită la 2 pe 3 metri, la Muzeul militar din Parcul Carol. În acelaşi timp, prin cartierele din jurul parcului Varosliget, îşi făcea intrarea în oraş Grupul de divizii al Generalului Moşoiu. Pe la ora prânzului, cele patru regimente ale Diviziei 1-a Vânători defilau pe falnicul bulevard Andrassy. După care defilare, un sergent din Regimentul 2 Vânători dela Bucureşti îşi descălţa frumoşii bocanci englezeşti şi încălţa o pereche de opinci. Aşa, în opinci a înfipt el tricolorul nostru pe cupola Parlamentului ungar, strigând: **„Să se ştie că opinca românească a înfipt tricolorul aici“.**

Prin lichidarea regimului lui Bela Kuhn şi al lui Tibor Számuely, oştirea românească a adus un mare serviciu imensei majorităţi a populaţiei maghiare, salvând-o de teroare şi de jaf. Această oştire a adus un serviciu tot atât de mare şi Europei, întârziind cu 27 de ani instalarea unui regim comunist în centrul bătrânului continent.

La 200 de ani dela tragerea pe roată a căpeteniilor iobagilor români care se sculaseră împotriva nobilimei maghiare asupritoare şi faţă cu susţinuta propagandă revizionistă maghiară la scară mondială, am ţinut să spunem şi aceste lucruri.

Doar aşa, ca să se ştie...

Că ai noştri, în ţară, au îndurat frigul unei ierni foarte aspre, pentru că locuinţele lor erau neîncălzite sau abia încălzite, o ştim cu toţii. Şi mai ştim, că cine se încumetă să meargă noaptea pe străzile cufundate'ntuneric, dacă nu-şi scrânteşte picioarele, riscă să fie jefuit de ţigani, operând individual sau în bandă. Ce să mai spunem despre cozi? Vine omul obosit dela muncă şi renunţă la ore de somn, pentru a goni, de cu noapte, să prindă un loc la coadă, în speranţa că va primi şi el „ceva“, indiferent ce anume, numai să nu se întoarcă acasă cu mâna goală...

Este cunoscut deasemenea faptul — şi nu numai de noi — că sursele petrolifere ale României nu mai pot satisface decât în parte propriile necesităţi, pentru că aceste surse au fost secătuite de Soviete, prin exploatare directă, prin pipe-line sub control sovietic şi prin enorme livrări ulterioare.

Nu toată lumea ştie însă că Sovietele vând astăzi petrol României la preţ ridicat, în schimbul cerealelor, a cărnii, untului, brâzeturilor şi altor produse alimentare la preţ derizoriu...

Pe lângă industrializarea excesivă şi nerentabilă, pe lângă pauperizarea ţărănimii şi golirea satelor de bărbaţii capabili să muncească pământul, una din cauzele, cea mai importantă cauză, a mizerii şi lipsurilor în care se zbate ţara este vlăguirea ei de către Soviete, consecinţa actului de trădare dela 23 august 1944 şi a criminalului târg încheiat la Ialta în februarie 1945, între Roosewelt, Churchill şi Stalin.

De fapt, „aliaţii noştri fireşti“, britanici, ne-au oferit pe tavă Ruşilor încă înainte de Ialta, anume la 5 mai 1944, cu ocazia unei recepţii pe care a dat-o Anthony Eden în onoarea ambasadorului sovietic Gussev (N. Baciu: **„L'Europe de l'Est trahie et vendue“**, Ed. La pensée universelle, Paris 1984, pag. 125 şi următoarele), ofertă pe care Churchill a confirmat-o în scris lui Stalin, pe-o bucăţică de hârtie, la Moscova, la **9 octombrie 1944.**

Pe această bucăţică de hârtie, el ne dase „zonei de influenţă sovietice“ în proporţie de 90%, păstrând 10% pentru „alţii“ (aşa stă scris pe bucăţica de hârtie), dar aceşti **„alţii“ nu puteau fi decât Britanicii şi Americanii, singurii care duceau tratative cu Stalin. Dela 1945 încoace, Anglia încetând** de a mai fi o mare putere, incapabilă să-şi mai exercite undeva influenţa, beneficiarii celor 10% influenţă în România sunt fără îndoială Americanii. Se pune însă întrebarea dacă Americanii s'au prevalat de ac procent de influenţă în România, dela 1945 şi până asăzi?

Dacă ne gândim la tot ce a avut de suferit poporul nostru în acest răstimp, la neîntrerupta călcare în picioare a celor mai elemtare drepturi, la masacrarea păturii intelectuale şi a ţăranilor care s'au opus la colectivizare, la execuţii, la zecile de mii de români care au fost torturaţi, înainte de a fi aruncaţi în groaznice temniţe şi la jăcmănirea ţării de către Ruşi. răspunsul nu poate fi decât negativ. Nu s'au prevalat! Nicidecum!

Şi totuşi, când nu au fost în joc bieţii valahi băştinaşi, o anumită influenţă americană s'a făcut simţită.

În această privinţă, un caz destul de recent este cât se poate de elocvent.

Lui Corneliu Valerian Tudor, poet despre care noi, până acum, nu auzisem, i s'a editat în ţară un volum de poeme. Recenzându-i cartea, câteva ziare locale, dela Piatra Neamţ, Bacău şi din alte oraşe, au publicat şi unele poeme din volumul respectiv, fragmentar sau chiar în întregime, lucru ce a avut darul să-l supere tare pe marele rabin dela Bucureşti, pe nume Rosen, de fel din Fălticeni.

C. V. Tudor spunând într'un loc că ovreii n'ar fi loiali faţă de ţările ce le acordă ospitalitatea, că el nu se simt legaţi de aceste ţări prin sentimente patriotice şi că n'ar avea altă preocupare decât aceea de a obţine avantaje materiale pentru a trăi în îndestulare, Domnul mare rabin Rosen a socotit că asemenea afirmaţii sunt **incitări la ura rasială**, plăcându-i totdeodată să creadă că C. V. Tudor are de bună seamă şi trecut antisemit, Vai, nefericitul, cine ştie ce-l mai aşteaptă? ... Ca atare, domnul mare rabin Rosen a alarmat autorităţile de resort din Israel. Acestea, la rândul lor, au sesizat Departamentul de Stat din Washington, mai bine zis s'au adresat acelor funcţionari ai numitului departament a căror sensibiliate faţă de asemenea probleme este prea bine cunoscută.

Fără întârziere, Departamentul de Stat american a trimis o notă de protest la Bucureşti. Drept urmare, poemele lui Corneliu Valerian Tudor au fost retrase din circulaţie, Domnul mare rabin Rosen declarându-se **deocamdată satisfăcut.**

Întâmplarea, aparent lipsită de importanţă, ar fi meritat să fie comentată mai pe larg. Ne limităm s'o aducem la cunoştinţă doar aşa, ca să se ştie...

Traian ROVINARU

Dumitru Cristian: Scăparea din „Paradis“

(urmare din pag. 6)

Am citat câte ceva din povestea domnului Dumitru Cristian, poveste pe care ar trebui s-o citească toţi românii plecaţi de multă vreme din ţară, dar ar trebui s-o citească întregul Occident care ne-a transformat în sclavi, vânzându-ne Ruşilor şi ridicând osanale „independentului“ Nicolae Ceauşescu!

Deoarece suntem informaţi că domnului Dumitru Cristian i s'a refuzat Azilul Politic, credem că ar trebui să o citească instanţa dela Zirndorf care, cu mici excepţii, **acordă azil politic acelora care au slugărnicit din posturi înalte regimul comunist!**

Românii din exil ar trebui să ştie să facă deosebirea între „membri de partid“ — stigmatizaţi asemeni autorului acestei povestiri — şi cei ce au susţinut partidul comunist de bunăvoe ridicându-i osanale şi contribuind la asuprirea poporului român, chiar fără să fi fost membrii de partid.

În ţară sunt mulţi „membri de partid“, dar adevăraţii comunişti se află în Occident, camuflându-se în „verzi“ în Germania, în „luptători pentru pace“ în toate ţările occidentale şi în diferite formaţiuni politice, îndeosebi în partidele socialiste.

Cei ce au primit însărcinarea de a aproba sau a respinge azilul politic, ar trebui să ştie că a publica o carte ca a domnului Dumitru Cristian, te face prin însăşi publicarea ei indezirabil în ţară, arestarea „pentru trădare“ devenind o certitudine în Republica Socialistă Română.

Domnul Dumitru Cristian nu a făcut politică, a fost doar o victimă a imbecilităţii comuniste, dar venind în Occident, a găsit de datoria lui de român, să aştearnă pe hârtie „povestea lui“, care este — repet — povestea neamului românesc.

El nu a încercat să se impăuneze ca alţii cu lupta lor de „disidenţi“, pe când în realitate au slugărnicit cu josnicie partidul, obţinând posturi înalte şi burse în străinătate, ca recompensă pentru informaţiile date securităţii să osanale ridicate partidului, lui Gheorghiu-Dej sau lui Nicolae Ceauşescu!

Ne făcând nici-unul din aceste compromisuri, domnul Dumitru Cristian nu poate aspira nici la un post de răspundere în „Organizaţia Mondială a Românilor Liberi“ a domnului Ion Raţiu şi nici măcar la un post de redactor la „Europa Liberă“!

Domnul Dumitru Cristian a suferit în ţară „stând în banca lui“, iar astăzi face acelaşi lucru angajându-se în meseria lui de tipograf într'un orăşel din Germania, fiind mulţumit că îşi poate câştiga existenţa în mod cinstit într-o adevărată libertate.

În cele ce a scris, domnul Dumitru Cristian recunoaşte, cu onestitate, lipsa de curaj care l-a făcut să accepte intrarea în partidul comunist.

Rezultă însă cu claritate faptul că nu se socoteşte „disident“ al partidului comunist, ci opozant al acestuia.

Pentru dânsul, nenorocirea noastră nu începe la 6 Martie 1945, părerea unora dintre „vajnicii luptători“ de la Paris, nici la 30 Decembrie 1947, părerea domnului doctor Pavel Chihaia dela München, cu-atât mai puţin în 1972 — după cum susţine domnul profesor Vlad Georgescu directorul postului de radio „Europa Liberă“ în cartea sa „Politică şi Istorie“, ci la 23 August 1944. Este drept că domnul Dumitru Cristian, nu a făcut studii înalte cu ajutorul „partidului“ sau al securităţii asemeni celor de mai sus, el a fost, este şi va fi un simplu lucrător tipograf, dar un lucrător tipograf cu conştiinţa împăcată şi un admirabil român.

Ion PANTAZI

Un om — un portret: DR. C. PETRASSEVICH

(urmare din pag. 5)

De când a ajuns pe pământul Statelor Unite şi până astăzi, când se apropie de venerabila vârstă de 70 de ani, doctorul Cornel Petrassevich nu a pregetat să ducă o susţinută campanie de lămurire a Occidentului asupra soartei nedrepte şi desnădăjduite a poporului român. Prin interviuri şi articole, prin conferinţe ţinute în săli publice, la radio şi televiziune s'a zbătut să desvăluie Apusului nedreptatea ce ni s'a făcut la Ialta şi crunta servitute în care se află ţara sub comunişti, demonstrând drepturile noastre istorice. Cetăţean american, el n'a uitat însă nici o clipă că mai înainte de toate este şi va rămâne român şi trăieşte cu sfânta nădejde a desrobirii patriei.

Numele său este bine cunoscut în presa americană care i-a dedicat în nenumărate rânduri coloane omagiale. Lupta sa naţionalistă s'a împletit tot timpul cu acea religioasă. Bun creştin era firesc să sufere pentru cei rămaşi sub apăsarea ateismului.

Pentru toate acestea a fost decorat cu diverse ordine şi distincţii. În Mai 1984, în Biserica Sf. Paul din insula Malta, i s'a conferit premiul pentru „Pace şi Justiţie“, acordat de Academia Mediteraneeană. Cu care ocazie, în ziua de 11 ale aceleiaşi luni a rostit un impresionant discurs de recepţie, ales fiind membru al Academiei. În August 1984, la Cambridge, Englezii i-au decernat titlul şi diploma de „Men of Achievement“ — for DISTINGUISHED ACHIEVEMENT.

Nădăjduim că această trăire bogată în tragice evenimente se va încorona prin scrierea unei cărţi de memorialistică care — pe lângă încă altele asemenea — să stea viitorimii mărturie de sfâşietoarea realitate a destinului nostru istoric.

Andrei OZANA

Concerte de colinde

Duminecă 16 Decembrie 1984, a avut loc în biserica de pe Friederich Ebert Anlage / Frankfurt/M. în cadrul serviciului divin oficiat de părintele V. Mehedinţu, un concert de colinde din repertoriul căruia nu au lipsit: Bună dimineaţa la Moş Ajun, Am plecat să colindăm, Moş Crăciun cu plete dalbe, La poartă la Ţarigrad, O, ce veste minunată. Pe aripile de îngeri ale acestor melodii, având fiinţa îngenunchiată în faţa unui altar al minunii, din viaţa înstrăinatului exilat m'am întors acasă la copilăria Magilor plecaţi cu Vifleemul pe străzile înzăpezite ale satului sau oraşului, totuna, în căutarea „stelei care sus răsare“: De dragul Mariei / Ş'a Mântuitorului / Luceşte pe ceruri / O stea Călătorului (Colinde, Colinde de M. Eminescu).

Prin ceaţa anilor trecuţi „ca nourl lungi pe şesuri“, răscolind interiorul inimii, adânc, asemenea fântânii oglindă a cerului, parcă pe o vatră de oracol sacru, ni se deslușeşte rostul datinilor strămoşeşti. De bună seama ele exprimă fericirea neamului adusă prinos şi dar lângă ieslea unde s'a născut Cel făr'de'nceput, Mesia, Împăratul luminilor; trăirea religiei întru veşnicie, după tiparul matricei sale creatoare, permanentă românească numită drept sofia-

(urmare în pag. 12)

Alţii ştiu să-şi facă curăţenie în propria lor casă...

(urmare din pag. 3)

nile de limba română de fascism, de nazism, de Hitler?... Limbajul folosit de cei dela „Europa liberă" îl auzim toată ziua şi la Bucureşti în presa cotidiană, la radio, la televiziune şi la şedinţele obligatorii. E cel puţin ciudată această asemănare. Sînt şi sîntem mulţi convinşi că **Securitatea şi-a plasat la „Europa libera" mulţi agenţi.** Acest fapt face să se dezvolte printre români un sentiment de aversiune faţă de S.U.A. Este regretabil!

...În 1977 „Europa liberă" ne spărgea timpanul, zi de zi, cu „celebrul disident" Paul Goma, pe care l-a scos Monica Lovinescu din ţară, împreună cu tovarăşii stângişti dela Paris. Părintele Calciu a avut de suferit incomparabil mult mai mult decît Paul Goma. Deasemenea, despre ce-a avut de îndurat curajoasa profesoară Doina Cornea dela Cluj, „Europa liberă" a tăcut. Nu este asta complicitate cu regimul comunist?

De ce „Europa liberă", în afară de „Limitele" lui Ierunca, de „Ethos", tot a lui, de „Alternative" şi de alte reviste marxiste, nu menţionează nici o singură publicaţie românească de dreapta, pentru că ştim că apar multe în exil? Vrem să auzim vorbind la radio şi români de dreapta, nu numai de stânga....

„Europa liberă" ne-a vorbit ditirambic de Dorin Tudoran, membru al PCR care a făcut dese călătorii în Occident. Tudoran nu este poetul de valoare pe care ni-l prezintă Ierunca, ci un produs marxist ce ne produce scârbă.

Postul de radio „Europa liberă" a mers până acolo încît l-a terfelit pe Constantin Noica, filosof român de valoare. Şi cine l'a terfelit pe Noica, făcându-l laş şi trădător? **Gelu Ionescu, cunoscutul om de încredere al Partidului şi al Securităţii.** Nu putem înţelege cum asemenea indivizi compromişi, **imorali,** care au fost vîrîţi de Partid în facultăţi pentru a otrăvi tineretul, să fie acum agăţaţi la un post de radio ce vrea să fie al libertăţii. La noi au fost greve în facultăţi şi în uzine şi au fost ucişi oameni, dar despre asta „Europa lberă" nu a suflat un cuvînt. Nu este ciudat? Cînd au început să fie dărîmate biserici şi lăcaşuri de cultură „Europa liberă" a tăcut şi nu a vorbit despre asta decît atunci cînd un sfert din Bucureşti fusese distrus. Cei care vorbesc la „Europa liberă" banalizează marea tragedie a poporului român, fapt pentru care ascultătorii preferă acum alte posturi străine, chiar şi emisiuni în limbi străine.

Şerban Orăscu a afirmat — şi încă de mai multe ori — ca sistemul din ţările socialiste este superior celui capitalist, pentru că în România s'a lichidat şomajul. Fals! La noi sunt mulţi şomeri neplătiţi care, uneori sunt şi arestaţi, în virtutea Decretului Nr. 153... Cîţiva prieteni, care au trimis mesaje la „Europa liberă", mi-au spus că mesajele lor au fost citite trunchiat, fiind cenzurate **tocmii pasajele în care sistemul comunist era condamnat.** Altora nu li s-au citit deloc mesajele, deşi aceste mesaje fuseseră expediate din ţări occidentale. Astfel, mulţi s-au convins că „Europa liberă" serveşte mai mult pe opresori decît pe oprimaţi. Unii din cei dela acest post de radio au afirmat ei singuri că au fost în vizită în ţară. Cum se poate duce fără teamă în ţară unul care pretinde că este duşman al regimului?

Domnul Carp a ţinut să ne spună că în Africa de Sud este apartheid, dar de ce nu ne-a vorbit de apartheid-ul dela noi din ţară, unde Românilor le este interzisă intrarea în anumite hoteluri de pe litoral, cît şi de o serie de avantaje dela care sînt excluşi acei care nu colaborează cu Securitatea **(NN.** În afară de această luare de poziţie împotriva Republicii Africa de Sud, noi nu avem nimic a reproşa Domnului Mircea Carp).

Dorim, Domnule Buckley, ca cei dela „Europa liberă" să înceteze a ne da informaţii cu linguriţa, informaţii amestecate cu idei stîngiste, marxiste. Dorim ca acest post de radio să fie curăţat de foştii şi actualii slujitori ai regimului comunist. Se vorbeşte la Bucureşti, că Vlad Georgescu nu a fost numai informator al Securităţii, ci chiar ofiţer de securitate. Se ştie precis că toate călătoriile lui în Occident au fost făcute **cu recomandaţia Securităţii.** Tocmai ăsta este chemat să conducă departamentul românesc? El nu cenzurează numai scrisorile, ci a cenzurat şi predicele Părintelui Calciu. Cînd a fost vorba de avionul Sud-corean, zece zile am aşteptat pînă ce ni s'a spus şi de către „Europa liberă" că avionul a fost doborît cu premeditare de sovietici. Timp de zece zile, în emisiunea în limba română se difuzase versiuni aproape identice cu acelea ale agenţiei sovietice „Tass". Cercetaţi, vă rog, după cum vă rog sa cercetaţi şi cele ce am spus mai sus. Vă ve-ţi convinge că ele corespund în totul adevărului.

...În stadiul actual de funcţionare, departamentul românesc al postului de radio „Europa liberă" produce confuzie în rîndurile ascultătorilor din ţară, îi demoralizează, deserveşte cauza libertăţii şi mai ales interesele Statelor Unite ale Americii.

Cu deosebită stimă

Un necăjit de român"

*

Mulţi din acei care au avut sau au încă de-a face cu şeful departamentului românesc dela postul de radio „Free Europe" din München, au ajuns la constatarea că acest domn Vlad Georgescu simte comunist, gândeşte comunist şi că face uz, în destul de largă măsură, de vocabularul propriu activiştilor de partid.

Arogant şi încrezut, ca dealtfel mai toţi sovrominteIectualii care ne-au fost trimişi în vremea din urmă, domnul Vlad Georgescu se dovedeşte a fi şi necorspunzător în funcţia cu care a fost căftănit de protectorii săi americani. Anumite lucruri le pricepe greu, le încurcă, le complică, iar pe altele le tratează superficial, camuflându-şi lipsa de competenţă prin atidini autoritare şi stropşeli.

Cadrele mai vechi ale departamentului nu-l înghit, îl suportă greu şi îl evită chiar. Domnul Vlad Georgescu ştie aceasta prea bine şi cum nu-i poate înlătura pe cei mai vechi, le schimbă atribuţiile sau îi flanchează cu elemente de-un gând şi de-o simţire cu dumnealui. De colaboratorii exteriori nu mai vorbim, printre aceştia criptocomuniştii fiind puzderie. Pe domnul Gelu Ionescu, fost politruc şevronat la Bucureşti, şi l-a făcut adjunct şi locţiitor politic. La „Informaţii", un sector care funcţiona bine, l-a adus pe unul Tofan, până mai ieri **securist în uniformă** care a făcut parte din cei aleşi pe sprânceană să facă paza şi protecţia vârfurilor de partid... Pe un altul din aceeaşi categorie, care făcuse escală la Washington, îl va aduce în curând la München...

Cum s'a mai spus în acest ziar, pe semne că aşa este să fie ... Eminenţele cenuşii americane care tutelează întreprinderea „Free Europe" doresc ca lucrurile să fie şi să rămână aşa cum sunt. Dealtfel acele-aşi eminenţe cenuşii torpilează, mai mult sau mai puţin discret, şi politica Preşedintelui Reagan. Şi asta explică totul... Angajaţii şi colaboratorii altor departamente dela „Free Europe" cunosc şi ei prea bine care este orientarea ideologică a forului tutelar al acestui post de radio, dar, prin solidaritate şi atitudine fermă, au reuşit să-şi impună punctul de vedere. Aşa au procedat agajaţii dela departamentul ceh, dela cel polonez, iar de curând şi cei dela departamentul ucrainian (Radio Liberty).

Centrala din New York a vrut săl instaleze la München, ca director-adjunct al departamentului polonez, pe unul ce luase poziţie împotriva mişcării „Solidarnosk", fiind în Polonia şi redactor-şef al unui ziar al regimului. Polonezii dela „Free Europe" s'au opus şi au ameninţat că vor face grevă, cum mai făcuseră dealtfel grevă şi în altă ocazie, dacă centrala din New York nu va revoca această numire. Respectiva centrală a cedat şi fostul colaborator al lui Jaruzelski n'a mai fost trimis la München.

Cum în concepţia politică a mondialiştilor din Statea Unite, care se amestecă şi în treburile dela „Free Europe", Uniunea Sovietică trebuie să rămână aşa cum este, adică puşcărie pentru popoarele care trăiesc în cuprinsul ei, „advizorul" american interzicea să se vorbească în emisiunile în limba ucraineană despre independenţa Ucrainei. Cu excepţia a doi noi numiţi, toţi ceilalţi ucrainieni ai departamentului respectiv au ameninţat şi ei cu greva. Centrala dela New York a cedat şi în acest caz, reducând atribuţiile „advizorului" şi lăsând să se vorbească în emisiuni despre năzuinţa la independenţă a poporului ucrainian. Cehii şi-au impus punctul lor de vedere în mai multe rânduri. La departamentul românesc însă, nimeni n'a protestat până acum în nici o împrejurare, criptocomuniştii simţindu-se în largul lor.

Starea de fapt dela departamentul românesc a devenit subiect de batjocură pentru ceilalţi angajaţi, de alte naţionalităţi, dela „Free Europe", aceştia obişnuind să spună, în gura mare, că Românii acceptă totul, până şi conducere comunistă în exil...

Mare ruşine! Dar această ruşine mai poate fi încă spălată, anume printr'o acţiune pornită din interior, aşa cum s'a procedat la alte departamente. Iniţiativa trebuie să revină acelora care au stat până acum pe lungimea de undă a sufletului românesc. Ne gândim în primul rând la domnii Mircea Carp, Radu Stroescu, Max Bănuş, Ion Ioanid şi încă la doi-trei...

Curaj, domnilor! **F. A. GAROIU**

CARE SUNT VINOVAŢII ŞI VINOVĂŢIILE?

Este un lucru ştiut că atâta timp cât un popor îşi păstrează conştiinţa naţională, disciplina, cultura şi modul de viaţă tradiţional respectându-şi propria demnitate şi propriile valori specifice, el poate fi cel mult dominat dar nu şi înfrânt.

În consecinţă, cei doi mari învingători de ieri, temându-se în continuare nu numai de învinşii lor dar şi de foştii lor aliaţi mai mici, au făcut tot posibilul ca să-i descompună sufleteşte implantându-le, fiecare din ei, celor din zona lui de influenţă, odată cu concepţiile sale politice şi modul său de viaţă. Operaţia a fost efectuată destul de repede şi nociv. Astfel, a fost distrus mai întâi respectul social şi ca atare a dispărut disciplina, după care au fost improscate cu noroi vechile valori tradiţionale pentru a fi promovate altele nou apărute ce urmau să le înlocuiască pe celelalte... iar aceste vechi valori devalorizate, începeau de la istoria grupului social denumit popor şi a conştiinţei sale naţionale şi terminau cu limba şi ansamblul de tradiţii şi credinţe care-i alcătuiau specificul.

Orice colectivitate, mare sau mică, este unită atâta timp şi numai în măsura în care are interese, sentimente, trecut sau viitor comun şi o comunitate de credinţe, gândire, cultură şi tradiţii. Ori după război, atât în Răsărit cât şi în Apus, aceste trăsături de unire ale cetăţenilor au fost mai mult sau mai puţin combătute ca retrograde, fiind înlocuite, în vest cu lozinca: „Fiecare pentru el şi Dumnezeu pentru toţi", iar în est cu sloganul: „Partidul este totul, partidul este în toate..." (iar tu cetăţene nu trăieşti decât în umbra lui, prin bunăvoinţa lui şi numai pentru el...)

Atunci când după terminarea războiului Europa a început să se refacă, lozinca Occidentului a fost: „Munciţi, îmbogăţiţi-vă şi bucuraţi-vă de viaţă, voi supravieţuitorii", în vreme ce în Est a fost: „Să muncim pentru victoria mondială a proletariatului şi pentru a făuri o viaţă mai bună copiilor noştri". Aşadar, în Vest oamenii urmau să muncească în primul rând pentru ei, pe când în Est urmau să o facă **mai întâi pentru partidul comunist** şi ţelurile imperialiste mărturisite ale acestuia şi în al doilea rând pentru copii lor! Despre ei nici un cuvânt... Şi chiar asta au făcut, şi unii şi alţii în deceniile următoare.

Cei din Vest s'au îngrijit mai întâi de ei şi de satisfacerea setei lor de viaţă (care se ştie că întotdeauna după un război este exacerbată), neglijând tineretul, în vreme ce în Est accentul a fost pus pe formarea unei generaţii tinere devotată partidului şi ţelurilor sale, în detrimentul celei mature „infectată" de bacilul capitalismului şi bună doar să fie exploatată!

Consecinţa a fost că în Vest tineretul a căzut cu uşurinţă pradă influenţelor nocive ale negustorilor de droguri, pornografie, filozofiei ezoterice bănoase (pentru propagandişti) şi utopii politico-economice prosovietice, cultivate mai ales în rândurile tineretului universitar, dascălii generaţiei viitoare! Iar dacă tentativa acestora din 1968 a eşuat, în încercarea de demolare a Occidentului, ea a fost continuată cu perseverenţă şi sistematic în ilegalitate, măcinând încet şi sigur societatea „îmbătrânită" a părinţilor lor! Şi în timp ce masele de naivi sunt plimbate pe străzi şi manevrate, cu placarde şi lozinci frumoase, creştineşti, pacifiste şi umanitare, „elita combatantă" trece la „acţiuni directe" de terorizare pentru a influenţa elementele labile şi laşe ale societăţii, sub lozinca: "Mai bine roşu decât mort", fără să-şi dea seama că şi aceasta tot moarte înseamnă pentru ei, însă **o moarte cu jugul de gât!**

Prin educatori, culturalizatori şi oameni de cultură orbi, nepricepuţi sau rău intenţionaţi, s'a ajuns la formarea unei generaţii în care doar cultura profesională contează, cea generală fiind o umplutură haotică furnizată în mare parte de mediile de informare tendenţioase ori eronate, o pseudo-cultură pe care tineretul nu a putut-o nici aprofunda şi nici asimila, dar care în schimb i-a creiat iluzia unei culturi adevărate. Fiindcă numai astfel se poate explica faptul că în cadrul unei anchete reporterice ceşti întreprinsă acuma câţiva ani pe străzile Parisului, la întrebarea: „Ce ştiţi să ne spuneţi despre Hitler?" un tânăr **student** a răspuns. „Hitler? Nu ştiu, nu am auzit de el!" Iar la o anchetă recentă similară făcută într'un oraş **german,** mai mulţi tineri la întrebarea: „Ce ştiţi să ne spuneţi despre Silezia?" au răspuns: „Silezia? Nu ştiu, nu am auzit!" Răspunsuri ruşinoase dar şi dureroase. Şi aceşti oameni au totuşi pretenţia de a-şi afirma opinii politice! O altă şi foarte recentă anchetă (conf. TV germane) a stabilit că 6,5% din tineri au tendinţe de dreapta iar 9,5% de stânga! Şi totuşi mediile de informare pun mai mult accentul pe periculozitatea primilor decât pe a celorlalţi care au o pondere mai mare şi în plus sprijinul politico-material sovietic, trecându-se sub tăcere sau minimalizandu-se acest pericol.

Întotdeauna tineretul a fost fascinat de cuvântul: „Libertate" şi pentru ea s'au ridicat baricade pe care a fost înălţat un steag roşu ca simbol al ei; dar câţi din cei ce au murit pe toate baricadele lumii s'au întrebat: „Ce limite poate avea această libertate?", căci o libertate fără limite înseamnă haos! Dar întotdeauna demagogii şi-au îngăduit să promită orice până când, punând mâna pe putere, au început să drămuiască ei libertatea pentru care şi-au dat **alţii** viaţa, căci toate revoluţiile în final şi-au sfâşiat copiii instaurând teroarea! Oare câte zeci de milioane de nevinovaţi a ucis revoluţia bolşevică în imensele ei Gulaguri din 1917 şi până azi în numele libertăţii?

Şi astfel s'a ajuns ca tineretul vestic plictisit de bunăstare să manifesteze „creştineşte şi pacifist" blocând (ca exerciţiu) bazele militare destinate să-i apere lui belşugul, în vreme ce tineretul din Est, mai sărac dar disciplinat, învaţă încă de pe băncile şcolii să urască şi să tragă cu arma în „duşmanii socialismului" care cu naivitate îi întind lui ramura de măslin, în numele dreptului la viaţă! Da, fiecare fiinţă are un **drept de viaţă, dar numai în măsura în care poate şi ştie să şi-l apere!**

Mihai VICTOR

(Continuare în numărul 155)

Ajutaţi Stindardul, ajutaţi-l!

VOM GETEILTEN KOREA ZUM FREIEN CHINA

Bruno Zoratto, Publizist, seit 20 Jahren in Deutschland ansäßig, ist der Autor eines neuen Buches mit dem Titel „Vom geteilten Korea zum freien China" Herausgegeben für den Verlag „Das siebente Siegel" (Via Dandalo 24 — I-00153 ROMA), handelt es sich um ein Werk, das die politische, soziale und kulturelle Rolle dieser zwei wichtigen Länder des extremen asiatischen Orients bekannt machen will. Zwei vom Kommunismus geteilte Länder, deren Realität leicht unter einander vergleichbar ist.

Ein konkurrierendes Werk, in einem Augenblick, da die internationalen Massenmedien versuchen, das kommunistische China und seinen nordkoreanischen Satelliten wieder aufzuwerten und dabei vergessen, daß man in Peking und in Pyongyang nicht jene Luft der Freiheit atmet, die nunmehr in Seul und Taipei zu Hause ist.

BRUNO ZORATTO „DALLA COREA DIVISA ALLA CINA LIBERA" (Vom geteilten Korea zum frein China) Edizioni Settimo Sigillo (Rom) — Seite 128 — Lire 12.000.

RONALD REAGAN ET NOS ESPOIRS

Par Ion PANTAZI

Mr. Ronald Reagan a gagné aux élections en obtenant un nouveau mandat de quatre ans, arrêtant ainsi pour un certain temps — au moins durant son gouvernement — l'expansionnisme soviétique. Le président de l'Amérique a tenu sa promission en rétablissant la situation économique des États Unis et a rendu au peuple américain la confiance dans ses propres forces, en réhabilitant une dignité froissée par l'administration erronée des huit présidents américains qui l'ont précédé.

Mr. Ronald Reagan devra couronner cette nouvelle période de quatre années par des négociations avec les Russes en vue d'une paix équitable s'appuyant sur la liberté de tous les peuples par des élections libres. La charge assumée par le président américain est particulièrement difficile tenant compte autant du puissant ennemi externe, l'Union Soviétique, que de ceux qui le menacent à l'intérieur : les organisations maçonniques qui dirigent occultement la Grande Finance, la presse et la télévision, le Congrès et le Sénat ainsi qui les différentes organisations et mouvements politiques ayant un caractère social. Les organisations maçonniques se sont habitué à manoeuvrer seules l'opinion publique créant des cycles « Crise-Guerre-Révolution » dont le but est de diriger le monde.

Nous allons essayer d'établir les intentions actuelles des organisations maçonniques en traçant un résumé historique de leurs moyens d'activité. Nous citons du livre de Jean Lombard : « La Face Cachée de l'Histoire Moderne ».

« Le 12 Juillet 1842, Heinrich Heine, fils d'un banquier, écrivait dans la „Franzözische Zeitung" : "Le communisme, qui n'a pas encore vu le jour, paraîtra dans toute sa force . . . **et s'identifiera avec la Dictature du Prolétariat.'** » C'est avec l'aide du philosophe Moïse Hess (créateur du Néo-Messianisme et du Sionisme) que Frédérich Engels a contacté Karl Marx en 1842—1844 ; mais la révolution généralisée a échoué en Europe grâce à la France et à l'Autriche, soutenues par la Russie. Pour qu'une révolution soit possible dans toute l'Europe il fallait abattre les trônes. Visées par cette menace étaient d'abord les monarchies de la Russie, de l'Allemagne et de l'Autriche. « En 1914, la Table Ronde organisait l'Empire britannique en "Commonwealth" et, grâce à l'appui du groupe de la "New Republic" (dirigée par Walter Lipmann et d'autres) elle faisait pénétrer cette organisation aux États Unis. Le principe consistait dans la réalisation d'une unité des « peuples de langue anglaise » qui pourraient ainsi imposer au monde leur hégémonie. Mendez Pereira, le chef de la communauté séphardite américaine, a exposé ces projets dans son livre : « L'Angleterre et l'Amérique, le Rêve de la Paix » (1898). L'année suivante il annonçait dans "Looking Ahead" les événements qui ont eu lieu quinze années plus tard, c'est-à-dire la première guerre mondiale avec toutes ses conséquences et résultats, y compris l'établissement d'un Foyer juif en Palestine. Durant la première phase de la révolution russe (Mars 1917) un groupe appartenant à la Table Ronde (dont George Buchanan) a mis à la disposition du prince Lvov — le pontife de la Maçonnerie russe — des subsides en valeur de 21 millions roubles. Le Colonel House et les amis de la banque Kuhn-Loeb intervinrent pour le retour de Trotsky en Russie, permettant ainsi aux Bolcheviks de se débarasser de Kerenski et d'étendre leur pouvoir sur toute la Russie. La Conférence de Paix de Versailles a été dominée par les hommes de la Maçonnerie. Derrière Wilson il y avait le colonel Mandel House ; derrière Lloyd George étaient les lords Milner et Balfour (membres de la Table Ronde), flanqués de leurs secrétaires Isaac Kerr et Philip Sassoon (de la fameuse firme de Bagdad). Les frères Warburg — les américains Paul et Félix et leur frère Max de Hambourg — contribuèrent substantiellement à la conclusion de la paix de Versailles, afin que l'industrie allemande soit l'instrument servant à établir l'hégémonie de la Finance américaine sur une Europe affaiblie et hypothéquée sous le fardeau des dettes de guerre et des réparations. Une coopération similaire a existé entre Bernard Baruch des États Unis et Walter Rathenau — le magnat de l'électricité au contrôle de la production de guerre — et Albert Ballin (armateur et banquier personnel de Guillaume II). Mais, ce projet de la Maçonnerie, visant à l'établissement d'une hégémonie autoritaire qui devait conduire le monde, a été déjoué par l'assasinat de Rathenau par les nationalistes allemands et, surtout, par l'élimination de Trotsky par Staline qui était décidé à repousser n'importe quelle vassalité financière.

Alors la Maçonnerie conçut un nouveau projet d'après le même scénario. Ainsi, le krach de Wall street ouvrit la voie à Franklin Delano Roosevelt et aux mesures socialisantes. L'échec de la Conférence économique de Londres (1933) a contraint l'Europe à l'autarcie. Cependant, le marxisme s'insinue dans la Franc-Maçonnerie et crée le Fascisme qui n'a été qu'une réaction contre les fronts populaires. La Maçonnerie prend la décision de se servir d'Hitler contre Staline, avant de le détruire lui-même et frayer ainsi la voie à la révolution contrôlée. La Haute Finance yankee entraîna la Grande-Bretagne et la France dans une guerre qui était destinée à dépecer l'Europe, conformément à la menace proférée par « l'Américain Hebrew » le 3 Juin 1938. La Deuxième Guerre Mondiale n'aboutissant à aucune paix, l'Europe, partagée en deux sphères d'influence : l'orientale, esclave des Soviétiques, et l'occidentale appauvrie et démolie, est devenue totalement asservie au capital américain. Et ça n'a pas été la conséquence d'une fatalité stratégique et moins encore de l'un des engagements pris à Téhéran ou à Yalta mais, bel et bien, la trahison délibérée de Roosevelt qui a suggéré à Staline ce partage de l'Europe, dans une lettre envoyée le 20 Février 1943 par l'entremise de Zabrousky. Roosevelt était convaincu que les destructions de guerre et la catastrophale situation économique de la Russie ameneraient Staline à accepter la vassalité économique américaine. En 1945, grâce à la bombe atomique dont disposait Bernard Baruch, le gouvernement mondial — but suprême de la Haute Finance — semblait presque réalisé. Le 17 Février 1950, James Paul Warburg proclamait dans le Sénat de Washington : «Nous aurons un gouvernement mondial, que nous le voulions ou non, qu'il soit imposé ou consenti ! » Mais, les américains perdent le monopole de la bombe atomique, à la suite de la trahison des époux Rosenberg et Staline repousse l'aide économique conçue par la Maçonnerie comme une anticipation du gouvernement mondial. « A partir de ce moment les Directoires semi-secrets s'efforçent de rétablir par tous les moyens leur influence à Moscou. Par un rapprochement ou une détente, une coopération technologique, une limitation des armements ou un « condominium » entre les deux Supergrands ». L'objectif final reste le même : l'introduction du socialisme pas à pas en Europe et dans les États Unis, à la manière de Lassalle, sous le contrôle de la Haute Finance qui devait dominer toute la planète. « Interviewé par Harold Laski, le mentor du Labour Party, Staline lui-même a approuvé ce projet ». La concentration industrielle devait ouvrir la voie au collectivisme. Quant-à-la partie orientale de l'Europe, occupée par les Russes, Schlesinger (conseiller de Kennedy et de Johnson) affirmait que : « nous ne devons tenter ni de l'emporter sur le communisme, **ni de libérer les pays asservis par lui, ni même leur permettre de se libérer !** » Walter Lipmann, le grand journaliste américain, soutenait la même thèse à l'occasion de la rébellion de Budapest en 1956 ; ainsi que le faisaient d'ailleurs, à leur tour, Clarence Streit et Lincoln Bloomfield. Dans les instructions données aux diplomates américains réunis à Londres en Décembre 1975, Sonnefeldt (le collaborateur de Kissinger), était lui aussi du même avis. C'est pourquoi « la confrontation nucléaire directe entre les deux Superpuissances à été ajournée et remplacée par la vague de subversion trotskiste et maoïste de 1966—80 . . . » malgré le coup de Prague, du conflit de Berlin (dont l'opposition OTAN-Pacte de Varsovie a été la conséquence), malgré la guerre froide — et même chaude en Corée et en Indochine — et des prédictions faites par le rabbin Emmanuel Rabinovitch en Janvier 1952 à Budapest. L'ajournement de la confrontation était du, selon toutes les apparences, à la décision de poursuivre la politique de « détente », que la réunion secrète avait prise du 15 au 17 Février 1957. Pour mener à bien cette politique de détente on a crée une série de succursales du Council of Foreign Relations, dépendantes des organisations maçonniques : La Table Ronde, Rockfeller, etc.

Le président américain Richard Nixon, quoique anticommuniste, a été entraîné à faire un virage vers l'Est (la Chine et l'U.R.S.S.) et, contraint par le krach artificiel de Wall street, à abandonner l'Indochine — conformément à la ligne tracée par les Conférences des milliardaires (tenues en Avril—Mai 1968 et à la fin de Juin 1969 à Jerusalem) —.

Une crise financière et économique, encore plus grave que les précédentes, donne le signal d'un nouveau cycle « Crise-Guerre-Révolution ». La Grande Bretagne et les États Unis abandonnèrent (le 14 Aout 1971) l'étalon-or et, afin de compenser le trou creusé dans la balance des paiements américains, — conséquence des excessifs investissements des Compagnies multinationales à la conquête des industries les plus prospères —, le Fond monétaire crée des Droits de Virements spéciaux ; ce qui n'était qu'une autre forme d'inflation, celle des réserves. Sir George Boulton, directeur de la Banque d'Angleterre — afin d'internationaliser le crédit et étouffer ses institutions nationales —, lançait les « eurodollars », dont le volume atteint actuellement 1,7 trillion.

Deuxième stade : avant et après la guerre du Yom Kippour, la Chase Manhattan (et non les pays arabes) déclanchait une hausse effrénée des prix du pétrole. Ce qui entraînera les économies des pays industrialisés et, à plus forte raison, celle des pays en voie de développement.

Troisième phase : la spéculation sur les changes — alimentée par les taux d'intérêts usuraires dépassant 20% — draine artificiellement vers Wall street cette énorme fortune anonyme, ruinant l'économie des pays du Tiers Monde. Le monde entier sera-t-il entraîné dans le gouffre de la banqueroute ou bien s'accomplira — de 1984 à 1990 (année de l'Apocalypse selon le calendrier hébraïque, 5744) — la catastrophe d'une destruction planétaire ?

Le but de la Comission Trilatérale, crée à l'instigation des Rockefellers en 1973, est la fondation d'une « démocratie du tunnel » ne laissant aux partis soi-disant opposés d'autre voie ouverte que celle des « paramètres » fixés par les technocrates de la Haute Finance. « Il suffit de lire les discours et les écrits de ses maîtres : Zbigniev, Brzezinsky et Huntingdon, pour s'en convaincre. C'est pourquoi la Trilatérale et les autres Directoires secrets contrôlent de près les leaders politiques : Sir Edward Heath et Mme Thatcher, Harold Wilson et Denis Healey en Angleterre (soumis aux avis de conseillers maçons tels que Lord Nathaniel Rothschild, Sir Solly Zuckerman ou Nicholas Kaldor et Thomas Balogh) ; Valéry Giscard d'Estaing et ses collaborateurs ; Mitterand et les siens ».

De nos jours, la Maçonnerie n'est plus la seule à vouloir conquérir le monde. Le communisme, issu d'elle, poursuit le même idéal. En s'émancipant, le communisme n'accepte plus la tutelle de la Maçonnerie, mais il souhaite la conquête du monde pour lui-même. L'Union Soviétique, formidablement armée, a réussi à s'emparer d'immenses espaces sur tous les continents en utilisant dans ce but des attaques directes ou par des intermédiaires, la subversion, la terreur, les soi-disantes guerres d'affranchissement, l'espionnage et une multitude d'autres méthodes. En Occident, comme dans les pays du Tiers Monde, les Soviétiques manoeuvrent, avec beaucoup plus de succès que le faisaient les vieux maîtres maçons, les courants d'opinions. Il y a maintenant deux aspirants à vouloir diriger le monde : la Haute Finance (la Maçonnerie) et l'Impérialisme Soviétique (le Communisme).

A l'encontre de la Maçonnerie, le communisme ne poursuit pas seulement une vassalité économique du monde, mais une accaparation totale afin d'instaurer une dictature politique, idéologique, économique ; une dictature policière, une possesion intégrale du globe.

La force militaire dont dispose aujourd'hui l'Union Soviéteque, la force nucléaire, celle classique ainsi que ses moyens d'infiltration subversive lui permettent d'entrer en action à n'importe quel moment, n'importe où sur la Terre. C'est surtout la menace avec cette force qui a timoré l'Occident, incapable à lui tenir tête.

L'incapacité de prendre une décision dont a fait preuve la Maçonnerie, alors qu'elle detenait le monopole de la bombe atomique, et la lamentable administration des huit présidents américains — de Roosevelt jusqu'à Carter — ont entrainé l'Occident à aboutir à la piteuse situation actuelle.

Durant les premières quatre années de son gouvernement, le président Ronald Reagan a réussi, comme nous l'avons déjà dit, à redresser d'une manière spectaculaire l'économie des États Unis et à créer un armement américain qui lui permet à commencer des pourparlers avec les Soviéti-

(Lire la suite en page 10)

RONALD REAGAN ET NOS ESPOIRS

(Suite de la page 9)

ques en les traitant de pair à égal. Et voilà qu'une véritable «bombe politique » éclate le 23 Mars 1983 : le président Reagan a annoncé au monde entier la construction d'une nouvelle arme, LE LASER. Cette arme, qui va changer totalement l'équilibre stratégique actuel, sera prête à entrer en action en 1990. Connue sous le nom de « guerre à étoiles », cette arme spatiale, arme de la guerre électronique, le laser — arme à faisceaux à micro-particules — qui pourra être placée sur des stations orbitales est surnommée aussi « l'arme intelligente » parce qu'elle peut actionner toute seule, sans être commandée par l'homme. Jusqu'en 1990, les États Unis vont emplacer dans l'espace circumterrestre un véritable bouclier impénétrable qui englobera : plusieures installations de nouvelles armes à énergie dirigée et plusieurs stations orbitales. Quelles sont ces armes à énergie dirigée ? Je donnerai des citations de l'article écrit par Monsieur Robert Lacontre, intitulé : « Il ne reste plus à l'U.R.S.S. que 5 ans pour attaquer» : « Ce sont des lasers à fluorure d'hydrogène, à fluorure de deutérium, à électrons libres, à gaz et chimiques, à optique adaptive, à rayons X, à rayons Gamma ». Un prototype a déjà été installé sur un Boeing KC B5 ALL. « Des armes à faisceaux à microparticules, protons, électrons, neutrons, monochromatiques, microondes, canons à plasma (comme une boule de foudre), armes à impulsion électromagnétique. En somme, ce sont des sortes de « Rayons de la mort ». De 1957 jusqu'en 1982, les États Unis ont dépensé 137 milliards de dollars pour mettre au point ces armes « intelligentes » qui utilisent les ordinateurs de la cinquième génération, les A. I.

Les Américains vont protéger leur territoire par un treillage de rayons, en réalité plusieures couches successives sur lesquelles viendront percuter les 1000 missiles balistiques intercontinentaux en cas d'attaque-surprise, c'est-à-dire les 7000 à 8000 têtes nucléaires dont disposent les Soviétiques. Actuellement, les 1000 silos des Minutenman III seraient détruits à 90%. Il resterait donc pour la « seconde frappe » les missiles des sous-marins nucléaires, invulnérables maintenant par ce que indétectables. La conclusion qui s'impose : aucun missile ennemi ne pourra atteindre le territoire américain.

« Un tir de laser ou d'armes à faisceaux à particules atteint la vitesse de la lumière, soit trente mille fois plus vite qu'un missile. Protégés par leur bouclier de rayons, les États Unis pourraient également faire feu avec leurs armes intercontinentales sans impunité ». « Les stations orbitales sont prévues pour 1990. Une seule station, équipée d'armes à rayons, couvrira le quart de la Terre. Avec une douzaine de ces engins ce sera l'invulnérabilité totale. Les succès successifs des six expéditions Apollo sur la lune et de leurs navettes, Entreprise, Columbia, Challenger, Discovery, leur permettent d'envisager, pour dans cinq ans, la mise sur orbite d'un engin deux fois plus lourd, 80 tonnes, le H.L.V. (Heavy Life Vehicle), avec dix hommes à bord. On envisage même de le robotiser, c'est-à-dire de l'installer sur orbite sans équipage ». « Les platformes orbitales seront des sortes de porte-avions de l'espace, entourés de toute une flottille spatiale très diverse : satellites de protection, d'observation, de détection, de télécommunication, de repérage, de navigation. Il y aura, également, des satellites-killer — c'est-à-dire des chasseurs d'autres satellites —, des satellites-mines et des satellites espions qui assureront le renseignement sur les intentions et les préparatifs de l'adversaire ». Un tel satellite pourra identifier, à 10.000 Km. d'altitude, un objet de 15 cm. Il détectera aussi les têtes nucléaires, ainsi que les composants de tous les moteurs en fonction.

Il est évident qu'en 1990, lorsque toutes ces armes seront prêtes à entrer en action, les Américains seront les maîtres incontestés du monde.

Les Soviétiques s'efforcent aussi à réaliser des armes semblables, mais ils sont en retard du point de vue technologique, en ce qui concerne l'informatique et les ordinateurs de super-performance et la guerre électronique est impossible sans avoir des computers ultra-sophistiqués. D'ailleurs, les Américains ont une avance bien trop marquée pour qu'on puisse se permettre l'hypothèse que les Russes les rejoinderaient. Quelles sont alors leurs possibilités dans les futures cinq années ?

Evidément, l'éventualité d'une guerre préventive et celà tant qu'ils ont encore une certaine supériorité nucléaire. **Mais cette guerre ne pourrait aboutir qu'à un cataclysme total.** Et, en admettant que les Russes pourraient gagner la guerre — ce qui est douteux —, quel profit en tireraient-ils d'une victoire dont les suites seront un amas de ruines et la contamination du globe entier ? Une pareille victoire des Russes serait équivalente à une défaite, car, d'une guerre nucléaire, dans les conditions actuelles, il ne resteraient que des survivants.

L'hypothèse d'une guerre préventive est donc presque impossible.

Les Sovétiques n'ont jamais reculé devant rien pour la conquête du monde — y compris les guerres marginales — mais ils ont toujours évité à provoquer une guerre mondiale. C'est ainsi qu'ils ont procédé même au temps du gouvernement Carter alors que gagner la guerre dépassait la sphère des probabilités. C'est justement ce qui nous autorise à croire que les Soviétiques n'ont jamais perdu leur raisonnement et qu'ils ont toujours parfaitement calculé leurs risques, en les élaborant judicieusement. Supposons donc qu'ils éviteront à déclancher une guerre préventive ; que leur reste-t-il à faire pour ne pas encourir le risque du terme fatidique qu'est l'année 1990 ; année durant laquelle ils seront catégoriquement vaincus avec ou sans guerre ?

Eh bien ! il ne leur reste que l'alternative des pourparlers, domaine dans lequel ils sont passé maîtres ; pourparlers qu'ils ont toutes les chances de mener à bonne fin s'ils les commencent maintenant, tant qu'ils bénéficient encore de la relative supériorité classique et nucléaire et que l'Occident est timoré par eux, désirant à tout prix la paix. Et encore, à condition de ne pas tergiverser, car le temps ne travaille plus en leur faveur. Et aussi de faire preuve d'une grande malléabilité qui puisse désarmer leur adversaires. Pour témoigner de leur bonne foi ils devraient offrir les garanties nécessaires exigées par l'Occident, avant qu'ait lieu la Conférence au plus haut niveau. Ils devraient chercher à obtenir des avantages économiques au cours des négociations et coopérer, offrant en échange la retraite dans leurs propres frontières, des élections libres dans tous les pays qu'ils ont occupé et la totale renonciation à leur immixtion dans les affaires internes des autres États.

Assurément, les positions des adversaires sont aujourd'hui totalement différentes de ce qu'elles étaient jusqu'ici. Le rêve soviétique de la conquête du monde n'est plus réalisable. Il est grand temps que les dirigeants soviétiques ankylosés prennent soin aussi de leur malheureux peuple.

Analysons aussi la position de Mr. Ronald Reagan dans la perspective des négociations avec les Soviétiques. Le président américain devra accélérer au maximum l'armement sans quoi on n'arrivera jamais à de vraies négociations avec les Russes. Négociations qu'il ne devra pas solliciter, mais qu'il devra accépter sitôt obtenues les garanties nécessaires et judicieusement rédigées pour ne point laisser aux Russes une chance de les interpréter autrement qu'elles ont été formulées. Le président devra aller à cette Conférence conscient de son invincibilité, afin d'imposer ce qu'il demande et de négocier les doléances des adversaires. Il doit obtenir une paix juste, fondée sur l'autodétermination et sur des élections libres ; qu'il n'est pas question de négocier puisqu'elles font partie intégrante de la notion même de paix juste. Obtenir la paix par voie commerciale et par des avantages économiques n'a jamais donné des résultats au cours de l'histoire ; mais, après avoir établi les conditions d'une paix juste, le commerce et la coopération économique s'avèrent absolument nécessaires. Il faut bien analyser les garanties de la paix, car l'histoire est pleine de traités qui ont été violés. Cette rencontre au plus haut niveau est décissive pour les futures générations et c'est surtout à cause de celà que la responsabilité de Ronald Reagan est immense. Les négociateurs américains devront connaître à fond l'expérience, la formation et les subtilités employées par les Soviétiques et en tenir compte. Chaque proposition, chaque phrase des Soviétiques a son envers et, afin d'éviter des malentendus ultérieurs, il ne faut pas négocier « la paix juste », mais seulement ses bénéfices.

Ce n'est pas un « diktat », mais une justice qui doit être instaurée pour assurer la durabilité de la paix. Les négociateurs américains devront se conseiller avec leurs alliées européens et asiatiques longtemps avant leur rencontre avec les Soviétiques. Quels pourraient être les obstacles auquelles se heurtera Mr. Ronald Reagan avant cette Conférence ?? Ceux-là pourraient être d'abord la « Haute Finance » et la Maçonnerie, quoique cette fois-ci elles pourraient lui venir en aide.

On pourrait se méfier de l'appui que la Trilatérale, le C.F.R. et la Table Ronde offriraient aux Russes avant et durant les négociations afin d'établir un équilibre mondial.

Avant les négociations ils pourraient frainer l'armement, en amenant ainsi un affaiblissement de la position de Mr. Reagan :

Ils feront tout le possible d'imposer au président une modération, et celà même pendant la durée de ces pourparlers ; modération qui donnerait gain de cause aux Russes pour obtenir un statu-quo avec garanties.

Ce ne sont que des hypothèses, dont il faut tenir compte quand même pour l'élaboration d'un pronostique.

Il ne serait guère normal que la Maçonnerie manque pour la seconde fois l'occasion de gouverner le monde !

Cepandant il ne faut pas oublier que, dans une situation similaire, elle a perdu en hésitant. Une raison de plus à croire que la Maçonnerie ne répétera point l'erreur comise en 1945.

Les prémonitions du calendrier hébraïque pour l'année 5744 (la période 1984—1990), année de l'Apocalypse, nous annoncent une catastrophe qui détruira la planète ; espérons qu'elles ne se réaliseront pas et cela grâce tant à l'intransigence de Mr. Ronald Reagan, qu'à une judicieuse modération des dirigeants soviétiques.

Nous souhaitons à Mr. Ronald Reagan que le monde entier, y compris les Russes, le considèrent le plus grand président américain de tous les temps.

Ion PANTAZI

Livres qu'il faut lire...

« La Face cachée de l'histoire moderne » Tome 1er : La montée parallèle du Capitalisme et du Collectivisme, par Jean Lombard. Un volume 17×24, 574 pages. Edité par l'auteur 185 F. (Franco 203,50 F.)

Fruit de 30 ans de recherches approfondies menées avec une rare perspicacité, ce livre étudie les grands courants subversifs de l'histoire moderne dans toutes leurs manifestations — politiques, économiques, et philosophiques —, sans oublier de signaler leurs racines médiévales ou antiques. Aucun domaine de l'histoire n'est étranger à l'auteur qui, ancien chartiste, se meut avec une aisance étonnante dans le dédale des sociétés secrètes, des complots, des doctrines hermétiques ou des combinaisons financières et qui surtout réussit à débrouiller tout cela pour en faire une solide synthèse parfaitement accessible au lecteur.

Ce premier volume étudie la naissance et le développement du grand capitalisme — c'est-à-dire de cette fortune anonyme et vagabonde fondée sur la spéculation et l'usure — depuis le XVè siècle, à travers l'Italie, la Hollande, et l'Angleterre, avec son cortège d'hérésies et de révolutions puis l'auteur examine l'action souterraine des Rose-Croix et la façon dont ils ont suscité et répandu la Franc-Maçonnerie. L'ouvrage explique ensuite comment la Haute Banque, la Franc-Maçonnerie et l'Internationale marxiste dominent le monde, établissant leurs conquêtes grâce au binome guerre-révolution. Le présent volume s'arrête à la Commune de 1871 et la période contemporaine fera l'objet du second et du troisième.

Un très grand livre dans la traditions des Barruel, Crétineau-Joly, Nicolas Deschamps et Léon de Poncines.

« Naissance du Mythe Gaulliste » par Henri de Foucaucourt. Un volume 16×22, 422 pages. Editions de Chiré 130 F. (Franco 143 F.)

« Je suis la France » affirmait De Gaulle s'identifiant à l'Etat Français ..., il était en conséquence prêt à tout pour exercer ses doits « légitimes » à la couronne de France.

— Tout ! Ce fut dès juin 1942 la recherche de « l'alliance privilégiée » avec Moscou « pour le présent et l'avenir » et l'aide salvatrice et décisive apportée au parti communiste.

— Tout ! Ce fut la guerre derrière le micro de Londres destinée uniquement et essentiellement à insulter le maréchal Pétain.

— Tout ! Ce fut la guerre franco-française et le démantèlement des structures de l'Empire vont engendrer sa désagrégation précipitée.

— Tout ! Ce fut la terreur et les tribunaux d'exception, éliminant tous les opposants, meurtrissant et déchirant durablement la France.

— Tout ! Ce fut l'emprise stérilisante de l'Etat inoculant l'inflation et la socialisation.

Les années 80 que nous vivons restent dominées, obérées, par les initiatives du grand « Homme d'Etat » que est ici déboulonné de son piedestal, sa légende est balayée, et sa monstrueuse ambition mise à jour.

« De la gnose à l'oecuménisme, les sources de la crise religieuse » par Etienne COUVERT. Un volume 13,5×21, 185 pages. Editions de Chiré 75 F. (Franco 90 F.)

Un livre riche et dense dont l'auteur est fort d'une grande expérience dans la bataille des idées puisqu'ils est des principaux animateurs de la remarquable « Société Augustin Barruer » qui effectue depuis plusieurs années un excellent travail de recherche sur la pénétration et le développement de la révolution dans le christianisme.

Il a rassemblé, mis en ordre et harmonisé l'ensemble de ses études et articles pour offrir au lecteurs une étonnante synthèse sur les sources et origines de la crise religieuse contemporaine. Il retrace les principales étapes de la dissémination gnostique dans le monde chrétien depuis la gnose primitive jusqu'à l'explosion de la littérature ésotérique moderne.

Le lecteur sera impressionné par le chapitre consacré à Descartes dans lequel l'auteur présente le «fameux » philosophe comme le précurseur et le principal responsable de tout le courant de pensée qui remet en cause systématiquement tous les dogmes de la foi chrétienne et brosse de lui un portrait bien loin de correspondre à l'image qui est habituellement présentée dans les établissements scolaires.

Le préfacier, Jean Vaquié, dit à propos de ce livre : « Il n'existe pas aujourd'hui, sur ce sujet, un ouvrage aussi actuel, aussi cultivé, aussi pratique ».

A commander à D.P.F. Chiré-en-Montreuil, F- 86190 Vouillé.

Port 15 F jusqu'à 100 F. 10% de 100 à 200 F. Franco au-dessus de 200 F.

ABONAȚII DIN FRANȚA

pot trimite contribuțiile lor prin MANDAT-CARTE DE VERSEMENT pe care sunt rugați să-l completeze în felul următor:

Monsieur
PRODANOFF AUREL
C/C № 16-406-61 H
Centre: PARIS

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. I. V. Emilian, Fürstenfeldbruck, B. Helmstr. 16. — Druck: Dr. Peter Belej, München 40, Heßstr. 74/76

Die Standarte

LEBENSLÄNGLICHER, UNMENSCHLICHER KERKER STATT FRIEDENSNOBELPREIS . . .

Mehrmals täglich spricht man in Radio, Fernsehen und in der Presse von „Menschenrechten", von der Bewahrung dieser Rechte. Zwei dutzend Organisationen sorgen dafür, dass diese Menschenrechte respektiert werden. Westliche Politiker setzen sich ein und verlangen, dass in diesem oder jenem Land die Menschenrechte und die „parlamentarische Demokratie" hergestell, oder wiederhergestellt werden. Allerdings, treten die meisten dieser Politiker nur dann lauthals dafür ein, wenn es um Chile, um Honduras oder um Süd-korea geht und weil Argentinien, Brasilien und Uruguay zur Zeit von Zivilisten regiert werden (Wie lange noch?), wurde jüngst Paraguay auf die schwarze Liste gesetzt. Der deutschstämmige Staatschef von Paraguay wird in kürze die Bundesrepublik besuchen, was die „deutschen" Medien veranlaßt, für die entsprechende Stimmung zu sorgen, damit ultralinke Demonstranten und Randalierer sich rechtzeitig auf ihren Auftritt vorbereiten können.

Was die Respektierung dieser Menschenrechte anbetrifft, setzt man sich nicht nur für politische Gefangene, sondern auch für gemeine Verbrecher, für die grausamsten Mörder ein. Jeder soll sich im Gefängnis wie zu Hause fühlen... Für die Terroristen der RAF oder für die Angehörigen von sowjetischen KGB-Verbrecherbanden ist das Gefängnis eine Art Erholungsheim. Diesen Leuten ist alles erlaubt. Sie können sogar kochen was ihr Geschmack wünscht, jeder hat in seiner Zelle Fernsehapparat, Radio, eine seiner Orientierung entsprechende Bibliothek, Blumentöpfe und Gardinen. Auch Frauenbesuche in eigener Zelle sind erlaubt. Wenn einer sich unwohl fühlt, kommt er sofort in ärztliche Behandlung. Niemand kann sich beklagen, für solche Gefangene wird uneingeschränkt von den „Menschenrechten" Gebrauen gemacht. Wehe dem Gefängnisdirektor, der von der Respektierung dieser Rechte abweicht.

Es gibt trotzdem einen Menschen, der seit mehr als 40 Jahren in Einzelhaft sitzt, der neunzig Jahre alt ist und der **absolut nichts verbrochen hat.** In Haft seit 44 Jahren, lebt Rudolf Heß seit dem 18. Juli 1947 in der Zelle 17 des Kriegsverbrechergefängnisses von Spandau. Obwohl er der einzige Gefangene in diesem riesengroßen Gefängnis ist, bezeichnen ihn die Kerkermeister der Siegermächte als „Nummer 7".

Wegen angeblicher „Verschwörung gegen den Weltfrieden" und „Plannung eines Angriffskrieges", wurde Rudolf Heß von dem sogenannten Tribunal in Nürnberg verurteilt. Vom Vorwurf „Verbrechen gegen die Menschlichkeit" wurde er jedoch freigesprochen.

Wir werden jetzt zu den beiden Anschuldigungen nicht Stellung nehmen und ob der Begriff „Verschwörer" gegen legitime, frei gewählte Vertreter eines Volkes verwendet werden kann...

Vae victis!

Was Rudolf Heß am Ende des 20. ten Jahrhunderts leiden muss, hat kein Besiegter gelitten, niemals.

Jeder Brief, den er schreibt und den er bekommt, wird kontrolliert. Er darf nur einmal in der Woche schreiben. Sein Sohn oder sein Anwalt dürfen ihn nur einmal im Monat besuchen, jedes Mal nur eine Stunde lang, keine Minute mehr. Dem Besucher ist es strengstens verboten, ihm die Hand zu reichen oder ihn zu umarmen. Die Gespräche finden in Anwesenheit von vier Vertretern der Siegermächte und ihrer Dolmetscher statt u.s.w....

Und dieser jetzt Neunzigjährige ist 1941 nach England geflogen, auf eigenes Risiko, um den Engländern den Frieden anzubieten... Um seine Freilassung haben sich nahmhafte Persönlichkeiten bemüht, Deutsche, ehemalige Kriegsgegner, sogar der ehemalige Kommandant des Kriegsverbrechergefägnisses von Spandau... Alles umsonst. Die Westalliierten, haben behauptet, dass die Sowjets gegen seine Freilassung sind. Wir glauben nicht, dass allein die Sowjets dagegen sind.

Wenn sich in diesen 40 Jahren, einer der drei Stadtkommandanten der Westmächte in Berlin bereit gefunden hätte, die Zelle von Rudolf Heß für immer zu räumen, **bloß aus soldatischer Ehre,** hätte er von den meisten Zeitgenossen ein Lob bekommen und sich einen ruhmreichen Platz in der Geschichte gesichert. Keiner hat aber den Mut dazu gehabt!

Mit grosser Genugtuung, haben wir zur Kentnis genommen, dass einer von uns, ein gebürtiger Rumäne, Dipl. Ing. Ernst BOIU (Kernerstr. 23, D-7143 Remseck 2) sich für die Freilassung von Rudolf Heß eingesetzt hat.

Unser Landsmann hat deshalb einen Brief an Papst Johannes Paul II geschrieben und wir sind sicher, dass dieser Brief die Zustimmung der überwiegenden Mehrheit der Rumänen finden wird.

Hier dieser Brief, aus dem Originaltext in spanischer Sprache ins Deutsche übersetzt:

„Seiner Heiligkeit
dem Papst Johannes-Paul II
im Vatikan
ROM / Italien

6. 02. 85

Hochverehrter Heiliger Vater,

Der christliche Glaube lehrt uns, auch unsere Feinde zu lieben und ihnen notfalls Hilfe zu gewähren, doch unser tatsächliches Verhalten ist voller Selbstsucht, Hass und Unduldsamkeit.

Welche andere Erklärung gäbe es sonst für die Tatsache, dass bis heutzutage, vierzig Jahre nach Kriegsende, in Berlin-Spandau ein einundneunzigjähriger Greis immer noch im Kerker sitzt.

Sein Name: Rudolf Hess.

Seine Schuld: unter Einsatz seines eigenen Lebens, im Jahre 1941 versucht zu haben, ein Friedensabkommen zwischen Deutschland und England zu vermitteln.

Seine Strafe: lebenslängliche Haft.

Ich bin kein gebürtiger Deutscher, so dass für mich ein lässiges „geht mich nichts an" das Einfachste von der Welt wäre.

Nichtsdestotrotz, angesichts einer Ungerechtigkeit wie dieser, kann ich nicht schweigen. Vierundvierzig Jahre strengsten Kerkers sind mehr als ausreichend um jegliche, auch nur denkbare Schuld, zu tilgen.

Ein Einschreiten von Seiten Eurer Heiligkeit, zugunsten dieses unglücklichen Gefangenen, wäre eine Tat edelster Barmherzigkeit.

Vom ganzem Herzen, bitte ich Eure Heiligkeit, die verantwortlichen Stellen um die Freilassung dieses Greises, bevor es für ihn zu spät wird, aufzufordern.

Euer ergebener Diener
E. Boiu"

Weil die „Bunte" die einzige deutsche illustrierte Zeitschrift war, die das Thema aufgegriffen und aufrichtig behandelt hat, schickte Dipl. Ing. E. Boiu an die Redaktion der „Bunte" folgenden Brief:

„An die Redaktion BUNTE
Postfach 810164
8000 München 81

23. 01. 85

Betr.: BUNTE vom 3. 01. 85
„Der einsamste Mensch der Welt"
Rudolf Hess in Spandau

Anerkennungswert ist es, dass wenigstens eine Zeitschrift unseres Landes, die BUNTE, dieses Thema aufgreift und aufrichtig behandelt.

Einen neunzigjährigen Greis, nach so langer Zeit, immer noch im Kerker zu halten, ist in der Tat, eine zum Himmel schreiende Unmenschlichkeit.

Nicht Kerker, sondern den „Nobel-Preis für den Frieden" hätte Rudolf Hess verdient, er, der unter Einsatz seines Lebens, als Friedensbote nach England flog.

Die Siegermächte, die doch so eifrig dabei waren die Besiegten wegen „Verbrechen gegen die Menschlichkeit" zu verurteilen und zu hängen, machen sich damit selbst eines solchen Verbrechens schuldig.

Abscheulich ist auch die Verbissenheit mit der die „Sieger" auf der Erfüllung der von ihnen **willkürlich auferlegten Strafe** bis zum bitteren Ende beharren.

Das, was sich in Spandau abspielt, wird der Weltgeschichte ein grausig unrühmliches Blatt hinzufügen.

Mit freundlichen Grüssen
Ihr
E. Boiu"

Dieser Brief erübrigt jeden Kommentar. Wir stimmen ihm zu.

I. V. EMILIAN

Ein Aufstieg, den man nicht mehr aufhalten kann

Die Erfolge der französischen FRONT NATIONAL bei der Europawahl 1984 wirkten wie ein Schock auf die gesamte Linke und extreme Linke, sowie auf die Mehrheit der Meinungsmacher in Europa, deren heißer Wunsch es ist, daß unser Kontinent so bald als möglich rot wird.

Vor den Kantonalwahlen, die Mitte März 1985 stattfanden, wurde alles gegen Le Pen und seine Front National mobilisiert, sogar drei Bischöfe, die zum Lager der Linkskatholiken gehören.

Es scheint alles umsonst gewesen zu sein, denn die Front National, die nur in 73% der Kantone Kandidaten aufgestellt hatte, verbuchte noch einen grösseren Erfolg als bei der Europawahl.

Wer die politische Lage in Südfrankreich kannte, traute seinen Augen nicht, als er las, dass die Front National ausgerechnet in Marseille, das seit 65 Jahren fest in sozialistischen Händen war, die sozialistische Regierung in 6 von 10 Kantonenschlägt. Weitere Resultate: Nizza 30,36%, Cannes 26,72%, Perpignan 28%, Toulon 31,08% u.s.w. Aber nicht nur im Süden, sondern auch im industriellen Gebiet von Nordfrankreich, hat die Front National gewaltige Erfolge registriert, nämlich in Roubaix, Tourcoing und Lille.

Auch wir, freuen uns sehr, weil das tatsächlich eine Wende ist, die nicht ohne Folgen bleiben wird. Hoffentlich, auch für Deutschland.

Johan URWICH

OHNE PASS durch die UdSSR

ist der Erlebnisbericht eines Rumäniendeutschen, dessen Leidensweg nach dem Ende des Zweiten Weltkrieges begann.

Einen großen Raum nimmt in den beiden Bänden „OHNE PASS DURCH DIE UdSSR" die Schilderung der systematischen Vernichtung von Millionen unschuldiger Menschen in den verschiedenen sowjetischen Lagern ein, durch die er im Laufe von acht Jahren gegangen ist.

Zwei Bände, insgesamt 794 Seiten, 159 Bilder und Skizzen; 70.— DM + 3,— DM porto.

Dieses Werk bekam den internationalen Buchpreis der AWMM 1984 in Antwerpen.

Bestellungen durch die Buchhandlungen, oder direkt beim Autor: Johann Urwich, Weilstr. 149, D-8000 München 50.

GENERAL ION GHEORGHE

Am 6. Januar 1985 verstarb in Bad Kissingen General Ion Gheorghe, der letzte Gesandte des Königreiches Rumänien in Berlin.

Geboren am 19. Februar 1893 in Pitești, wo er die Grundschule und das Gymnasium besuchte, wurde Ion Gheorghe 1911, nachdem er die Reifeprüfung als Erster seiner Klasse bestanden hatte, in die Offiziersschule in Bukarest aufgenommen, jedoch 1912 zur weiteren Ausbildung nach Deutschland geschickt u. zw. zuerst nach Metz auf die Kriegsschule für Artillerieoffiziere. Auf eigenen Wunsch, wechselte er die Waffengattung und kam auf die Kriegsschule von Potsdam. Ion Gheorghe bekam das Patent eines preussischen Leutnants der Pioniertruppe. Als solcher leistete er bis zum Ausbruch des ersten Weltkrieges Dienst beim Eisenbahn-Pionierregiment 3 in Hanau.

Nach Rumänien zurückgekehrt, wurde Leutnant Ion Gheorghe dem Brückenbaupionierregiment in Braila zugeteilt. Mit diesem Regiment zog Oberleutnant Gheorghe in den Krieg und zeichnete sich besonders bei Flamanda aus, wo er maßgeblich daran beteiligt war, unter Beschuß der gesamten österreich-ungarischen Donauflotille, die Pontonbrücke über die Donau zu legen.

Am 15. September 1917 zum Hauptmann befördert, nahm er im Sommer 1919 auch an dem Feldzug gegen die bolschewistischen Truppen von Bela Kuhn teil. Es war die Kompanie des Hauptmanns Gheorghe, welche die Brücken über die Theis bei Szolnok und bei Csongrad legte. Über diese Brücken sind die rumänischen Verbände marschiert, die am 4. August 1919 Budapest besetzt haben.

1920 wird Hauptmann Gheorghe in die Militärakademie von Bukarest aufgenommen, die er glänzend absolviert. Als Generalstabsoffizier, wurde er am 1. April 1924 zum Major befördert und bereits am 1. Juli 1927 zum Lehrbeauftragten für allgemeine Taktik und Taktik der Festungs- und Nachrichtentruppe an der Militärakademie ernannt.

Nachdem er eine Zeit lang Kommandeur des 1. Gebirgspionierbataillons war und anschließend zum Oberstleutnant befördert wurde, wird er 1932 Titularprofessor für allgemeine Taktik an der Militärakademie, als Generalmajor Ion Antonescu Direktor dieser Akademie war. Gleichzeitig wird Oberstleutnant Gheorghe Mitglied der Akademie für Wissenschaften in Bukarest.

Zwei Jahre lang war er dann Militärattachée in Ankara. Am 1. Okt. 1938 zum Oberst befördert, bekam er ein Jahr später das Kommando über die 3. Festungsbrigade in Radautzi. Nach der Machtergreifung von General Ion Antonescu, wurde Oberst Gheorghe als Militärattachée nach Berlin geschickt. Ab 1. Juli 1941, bekam er auch die wichtige Aufgabe eines rumänischen Verbindungsoffiziers zum Oberkommando der Wehrmacht. Generalmajor seit 1. März 1943, wurde er gleichzeitig auch zum bevollmächtigten Gesandten in Berlin nominiert. Als solcher war General Gheorghe bis 23. August 1944 tätig, als König Mihai und eine verschwörerische Hofkamarilla Rumänien in den Abgrund stürzten.

Schon am 1. Mai 1945, also vor der Ka-

(Fortsetzung auf Seite 12)

GENERAL ION GHEORGHE

(Fortsetzung von Seite 11)

pitulation Deutschlands, wurde General Gheorghe von dem amerikanischen C.I.C. verhaftet, von Lager zu Lager versetzt und den „Siegern" in abscheulichster Weise behandelt. Alles was er damals gelitten hat, hat er in zwei Bänden beschrieben: „Les petits-fils de l'oncle Sam" in französischer Sprache und „Automatic Arest" in deutscher Sprache.

Ausser zahlreichen Werken des Militärwesens, hat General Gheorghe unter dem Titel „Rumäniens Weg zum Satelliten-Staat" (444 Seiten, bei Vowinckel-Verlag, Heidelberg 1952) auch ein Buch über den Machtwechsel in Bukarest geschrieben.

General Gheorghe ist der Gründer der ersten rumänischen Exilzeitung in Deutschland „Rezistentza" und der Herausgeber von „Patria".

Als erster Mitarbeiter von General Radescu, dem letzten legalen rumänischen Regierungschef, war General Gheorghe unermüdlich bestrebt, den Kampf gegen den Kommunismus zu führen. Er war stets ein leuchtendes Beispiel für die Exilrumänen der jüngeren Generation.

Er war der letzte, noch lebende rumänische Offizier, der im alten Preußen ausgebildet wurde.

Trotz sibirischer Kälte, wurde General Ion Gheorghe auf dem Parkfriedhof von Bad Kissingen am 10. Januar 1985 mit Salutsalven und unter dem Klang des Liedes vom „Guten Kameraden" beigesetzt.

Mit welchen Methoden die Meinungsmacher arbeiten

In der Fernsehsendung vom 21. November 1984, 20,15 Uhr, im 3. Programm, die unter dem Namen „Der Prozeß" ausgestrahlt wurde, erschien auf dem Bildschirm auch ein Bild, auf welchem 7 Unterscharführer (Unteroffiziere) der Waffen-SS zu sehen waren. Der Ansager behauptete, dass alle 7 angeblich zur Wachmannschaft des K.Z.-Lagers Majdanek gehört haben.

Wenn es sich um solche Darstellungen handelt, sind die ehemaligen Angehörigen der Waffen-SS sehr wachsam. Die Hilfsgemeinschaft dieser Elitetruppe verfügt über eine aussergewöhnlich reiche Bilddokumentaton.

In Heft 3 (März 1985) der Zeitschrift „Der Freiwillige" wurde das betreffende Bild veröffentlicht, u. zw. mit Name, Vorname und Funktion von jedem der 7 Abgebildeten. Es sind 7 Unterscharführer der Flak-Abteilung der 17. SS-Panzergrenadierdivision, unbescholtene Frontsoldaten die niemals in Majdanek waren und mit einem K.Z. nur dann Bekantschaft gemacht haben, wenn sie von den „Siegern" in solche hineingesteckt wurden.

Ajutaţi Stindardul, ajutaţi-l!

„LIBERALE" Gesetzgebung 1985...

Gewisse jüdische Autoren behaupten, dass in Auschwitz 150.000 französische Juden „vergast" worden sind.

Die Recherchen, die von zuständigen französischen Dienststellen gemacht und von jüdischen Organisationen in Frankreich bestätigt wurden, ergaben eine Gesamtzahl von 75.721 französischen Juden, die während des zweiten Weltkrieges **aus Frankreich deportiert wurden.**

Wieso kann einer der sagt oder schreibt, dass es Unsinn sei zu behaupten, dass von den 75.721 Deportierten 150.000 vergast wurden, gemäß dem Gesetz Galinski-Engelhard, bestraft werden? Das ist „liberale" Meinungsfreiheit und juristische Auffassung am Ende des 20. Jahrhunderts.

Wer uns helfen will, wird gebeten seinen Beitrag an die
SPARKASSE
FÜRSTENFELDBRUCK-WEST
Konto Nr. 8756744
für Stindardul
8080 Fürstenfeldbruck
zu schicken

Solange die kriminellen Abmachungen von Jalta nicht aufgekündigt werden, gibt es keine Entspannung

In der Sitzung von Donnerstag, 14, Februar 1985, des europäischen Parlaments in Straßburg, ergriff Dr. G. A. PORDEA, ein gebürtiger Rumäne, der Abgeordneter der französischen „Front National" ist, zum Thema Friedenspolitik, das Wort.

In Bezug auf die internationale Lage und die Bestrebungen den Frieden zu sichern, sagte Dr. G. A. Pordea u. a.:

„... Tatsache ist, dass der europäische Kontinent durchgeschnitten ist, dass die Freiheit, die Rechte der Menschen und der Völker auf einer, immer größeren Fläche des Planeten beiseite geschafft werden. Wir leben unter einer ständigen ideologischen, politischen und militärischen Bedrohung seitens der Sowjetunion, eine Bedrohung, die gegen die freie Welt und unsere Zivilisation gerichtet ist".

Dr. Pordea erwähnte auch die Verlegenheit, in welcher sich die freie Welt befindet in Bezug auf die Perspektive einer Stabilisierung der jetzigen skandalösen Zustände, für eine ungewisse Zeitspanne allerdings, und eine nukleare, eventuell stellare Konfrontation mit ihren apokalyptischen Zerstörungen und deren Folgen.

Für Dr. G. A. Pordea, wie für uns alle, stellt sich die Frage: Wie kann man zu einem **modus vivendi** gelangen? „es wird verhandelt und Abmachungen werden paraphiert, aber alles ist wertlos, solange die internationale Politik immer **den Stempel von Jalta mit sich führt.** Weil sich Jalta in Helsinki aufs neue manifestiert hat und auch in Belgrad und in Madrid. Jalta ist anwesend in Stockholm und in Genf. Kaum verschleiert, versteckt sich sein Geist im Kräfteschwung der freien Welt.

Um mit diesen unverantwortlichen Festklammern fertig zu werden, kündigen wir Jalta mit allen seinen Konsequenzen auf.

Wir wollen Europa, aber eine Europa das seinem Untergang nicht zustimmt. Wir fordern die freie Welt in allen ihren Aktionen zur Standhaftigkeit und zur Wachsamkeit auf. Und, vor allem, fordern wir die freie Welt auf, ihre geistigen Kräfte zu mobilisieren, weil allein mittels dieser geistigen Kräfte kann der zerstörerische Marxismus wirksam bekämpft werden, zum Heil der gesamten Humanität".

Klare Worte! Entspannung? Mit über 120 Millionen Europäer, die zu Sklaven degradiert wurden? Entspannung mit von den Sowjets geraubten Gebieten und willkürlich gezogenen Grenzen? Nein, eine solche Entspannung wollen wir nicht. Und auch einen solchen „gesicherten" Frieden nicht. Klar!

Wenn zwei dasselbe tun...

„Wir haben als erste am Feind zu sein und ihn in den empfindichsten Stellen zu schlagen..."

„Wir haben Brückenköpfe an einem vom Gegner gehaltenen Fluß am jenseitigen Ufer zu bilden, befestigte feindliche Stellungen zu zerstören. Aber drei oder vier Kompanien erhalten eine komplette Fallschirmjägerausbildung. Zwei Züge werden als Froschmänner ausgebildet. Das Trainingsprogramm sieht das Sprengen von Eisenbahn- und Autobahnbrücken vor, die Einnahme grosser Bahnhöfe und Flughäfen, das Lahmlegen der Versorgung von Elektrizität und Wasser in einer Großstadt, die Verminung strategischer Punkte **hinter den feindlichen Linien"".**

Sehr zugeknöpft reagiert Colonel Degre — der Kommandeur des 6 ten Pionier-regiments der franz. Fremdenlegion — auf das deutliche Subversionstraining des Regiments: „Ja, es ist schon richtig, daß unsere Einheit auf Kampfhandlungen oft weit hinter den feindlichen Linien vorbereitet wird". Dies alles zitierte Peter Hornung in der „Badischen Neusten Nachrichten", Karlsruhe am 23. Nov. 1984 und es ist erstaunlich wie in diesem noch weit ausführlicherem Artikel diese stolze Sondereinheit der französischen Armee gelobt wird und man muss sich automatisch die Frage stellen: „Wieso und warum eigentlich sind die früheren Angehörigen der Jagdverbände des berühmten Kommandeurs Otto Skorzeny — die nichts anderes getan haben — als Kriegsverbrecher bezeichnet und ihre soldatische Heldenzeit wird nicht einmal von der Bundesversicherungsanstalt und den Landesversicherungs-Anstalten als normale kämpfende Militärdienstzeit anerkannt?"

Wenn zwei dasselbe tun... soll es wirklich nicht dasselbe sein — oder wird in Deutschland — immer noch — der militärische Held der Siegermächte gelobt und besungen und unser eigenes Frontschwein soll und muss ein solches bleiben?

Carl H. HAMMER

Concerte de colinde

(urmare din pag. 1)

nism de L. Blaga, ortodoxism de Nae Ionescu sau creştinism autohton de Nichifor Crainic şi Ion Pillat.

Pentru clipele de mare înălţare şi catarsis sufletesc ce ni le-au produs nobilele cântece aducem mulţumirile noastre corului de colindători format din credincioşii eparhiei în frunte cu soprana solistă şi dirijorul lor, cunoscutul bas, G. Crăsnaru.

Un ascultător din numeroasa asistenţă.

◆ **La München,** Centrul cultural din Kreuzstr. 16 devenise neîncăpător pentru numărul mare de compatrioţi care veniseră să asculte colindele, în seara zilei de 22 decembrie 1984. După cuvântul de salut al Moseniorului Dr. Octavian Bârlea, Corul Misiunii Române Unite dirijat de Doamna Doina Tăutu a cântat nostalgicul „Moş Crăciun", ca o introducere la interesanta şi foarte documentata conferinţă pe care a ţinut-o Domnul Ion Cicală despre „Colindele la Români."

Din capul locului, conferenţiarul şi-a câştigat auditoriul prin aceea că s'a exprimat clar, convingător, în vorbe ce merg la inimă. Asupra cuvântului în sine, conferenţiarul a dovedit că el îşi are originea în latinescul „calendae", după cum şi sărbătoarea în a cărei cinste se cântă poartă numele latinesc de „dies creationis", ziua creaţiei, care a dat potrivit specificului limbii noastre termenul de Crăciun, după cum, de pildă, şi termenul de „închinăciune" a dat în româneşte **închinăciune.** Dintre toate popoarele latine, numai noi Românii, numim Naşterea Domnului cu acest frumos nume latinesc; un argument în plus la teoria care susţine că poporul nostru s'a născut latin şi creştin în acelaşi timp... De menţionat că termenul românesc de „Crăciun" a fost împrumutat de toate neamurile vecine nouă.

Foarte interesantă a fost expunerea Domnului Cicală privind ciclul creştin al sfintelor sărbători de iarnă care are la bază calendarul păgân din ultimele secole ale antichităţii târzii. Înlocuirea calendarului păgân cu cel creştin n'a constituit un moment de ruptură, totuşi în ce priveşte atitudinea luată de creştinism faţă de practicile păgâne ale colindatului, ea a fost alta în Răsărit decât aceea adoptată de ţările occidentale în urma oficializării creştinismului, pe timpul lui Constantin cel Mare, prin Edictul dela Milano din 313. Teologii învăţaţi din Apus s'au răfuit cu practicele păgâne, pe când în Răsărit, cu deosebire la noi, clerul de mir, neîndoielnic de popor prin cultură teologică temeinică, n'a combătut aceste practici care s'au menţinut, conform firii tolerante a poporului nostru.

Conferenţiarul a enumerat toate felurile de colindări dela noi, religioase şi profane, schiţând caracterul fiecăreia dintre ele.

Domnul Cicală a analizat fragmente dintr'un colind în care participarea **omului bun** la starea divină e înfăţişată în mod evident; în alt colind, intitulat „Cu Moş Ajun", Românului i se atrage atenţia să rămână fidel virtuţii fundamentale: „Şi-acum te las, fii sănătos şi vesel de Crăciun, / Dar nu uita când eşti voios, Române să fii bun!" Cu drept cuvânt, a spus conferenţiarul că, fără influenţa de veacuri a colindelor asupra sufletului românesc, nu se poate vorbi despre şi nici **intelege frumusetea cea dintâi,** cum au numit unii inspiraţi **omenie românească.**

După ce Domnul Cicală şi-a încheiat conferinţa printr'un vibrant apel „Daţi-ne colindele înapoi", la adresa celor din ţară care interzic colindele cu caracter religios, Corul Misiunii Române Unite a interpretat cunoscute şi mai puţin cunoscute colinde: „Bună dimineaţa la Moş Ajun" de A. Podoleanu, „O ce veste minunată" de D. G. Kiriac, „Nouă azi ne-a răsărit" de D. G. Kiriac, „Am plecat să colindăm" de G. Cucu, „La Vitlehem colo'n jos" de N. Lungu, „Leagănul lui Isus" de V. Teodorian, „Domnuleţ şi Domn din Cer" de G. Cucu, „Vers de Crăciun" de Ilarion Cocişiu, „Sus la Poarta Raiului" de Emil Monţia şi „Colindiţa" de Emil Monţia.

Numele sub care s'a desfăşurat această suită de colinde „Astă seară-i seară mare!" a fost pe de-a'ntregul împlinit.

Coresp. F. L.

NEUERSCHEINUNG

Alain de Benoist

AUS RECHTER SICHT

Band 2

Eine kritische Anthologie zeitgenössischer Ideen.

Etwa 500 Seiten, Literatur- und Personenverzeichnis, gebunden mit Schutzumschlag DM 38.—

In diesem bedeutenden, mit dem „Grand Prix de l'essai" von der Pariser Academie Francaise ausgezeichneten Werk hat der „hellsichtigste" Vertreter der „Neuen Rechten" in Frankreich eine umfassende Darstellung und Wertung der bedeutendsten Zeitströmungen gegeben. In einer Zeit der oft beschworenen geistigen Krise Europas wird hier bis zu den Wurzeln der abendländischen Kultur zurückgegangen und von dort der Bogen bis zu den neusten Erkenntnissen der modernen Biowissenschaften gespannt. Daraus ergibt sich ein modernes faszinierendes Weltbild „aus rechter Sicht", das den abgewirtschafteten und anachronistischen Programmen der Linken auch theoretisch überlegen ist.

Während der erste Band nach einem Rückblick auf das mehrtausendjährige Erbe widmet. Die Streitfragen der modernen unseres Erdteils seit den Zeiten der indogermanischen Wanderungen und des klassischen Griechentums die philosophischen und naturwissenschaftlichen Grundlagen für eine neuzeitliche Weltsicht behandelt, befaßt sich der nun erschienene zweite Band vorwiegend mit den politischen und gesellschaftlichen Grundsatzfragen unserer Zeit. Die gängigen Theorien zur Politik werden abgeklopft, die Ideologien kritisiert, Bedeutung und Wert der Geopolitik hervorgehoben. Bedeutenden Systematikern wie Clausewitz und Gobineau, Pareto und Le Bon werden besondere Kapitel gewidmet. Die Streitfragen der modernen Welt mit ihren so oft herausgestellten Gegensätzen von Stadt und Land, Technik und Ökologie, Mann und Frau, Zivilisation und Kultur erscheinen bis in die Hintergründe durchleuchtet, so daß sich neue Beurteilungsmöglichkeiten für die noch bestehenden Fronten der Gegenwart ergeben.

Weit über 100 Philosophen und Wissenschaftler, Staatsdenker und Schriftsteller werden gründlich daraufhin untersucht, ob ihr Weltbild für die europäische Zukunft fruchtbar gemacht werden kann. Dadurch gelingt es dem Benoist, die Richtlinien eines metapolitischen Handelns zu erarbeiten und vorzulegen, das notwendigerweise einer kulturellen Wende von der jetzigen Wohlstandshaltung zu einer europäischen Wiederbesinnung voraussgehen muß.

Das mutige, sehr materialreiche und glänzend geschriebene Buch des jungen Franzosen gibt vor allem auch dem deutschen Leser viele Anregungen, insbesondere durch Kapitel wie „Bayreuth und das Wagnertum", „Das Hitler-Rätsel" oder „Das Deutschland des v. Salomon". Wer zum Stand der Diskussion über Politiktheorie und Ideologie, Identität und Pluralität, Elite und Egalität sowie über die wissenschaftlichen Hintergründe informiert sein will und den europäischen Geist noch immer als fruchtbar und der materiellen Macht der Großmächte überlegen ansieht, findet hier gut belegt und dennoch leicht verständlich die ideale Zusammenfassung.

GRABERT — VERLAG — 7400 TÜBINGEN — POSTFACH 1629 — Tel. 07071/61206, Telex 7262863.